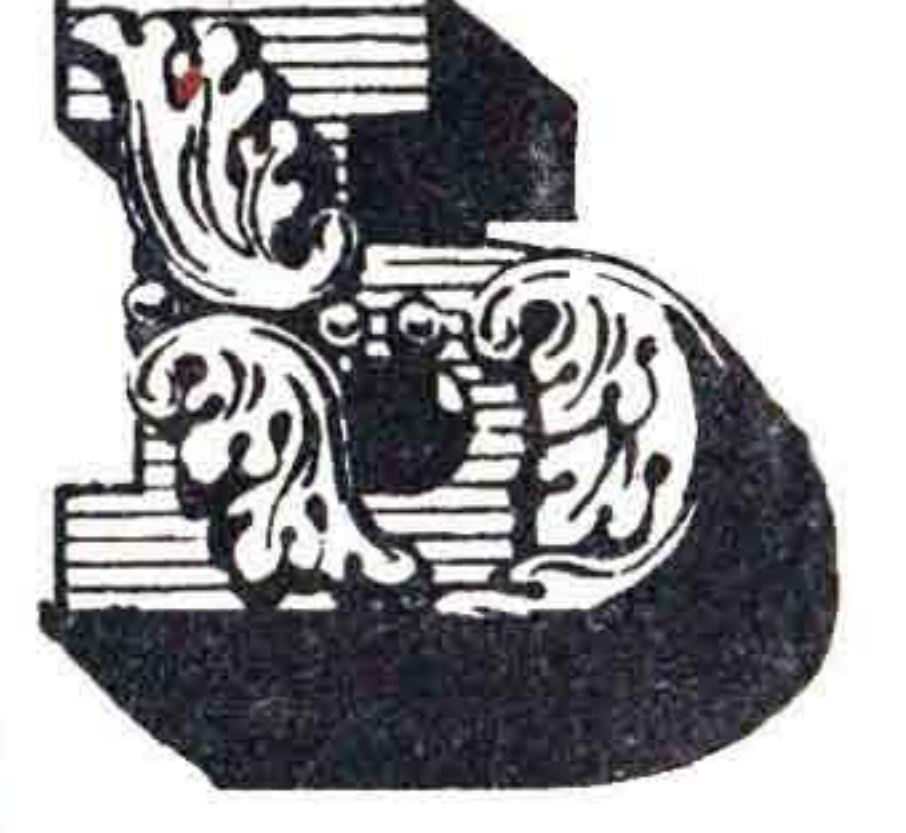
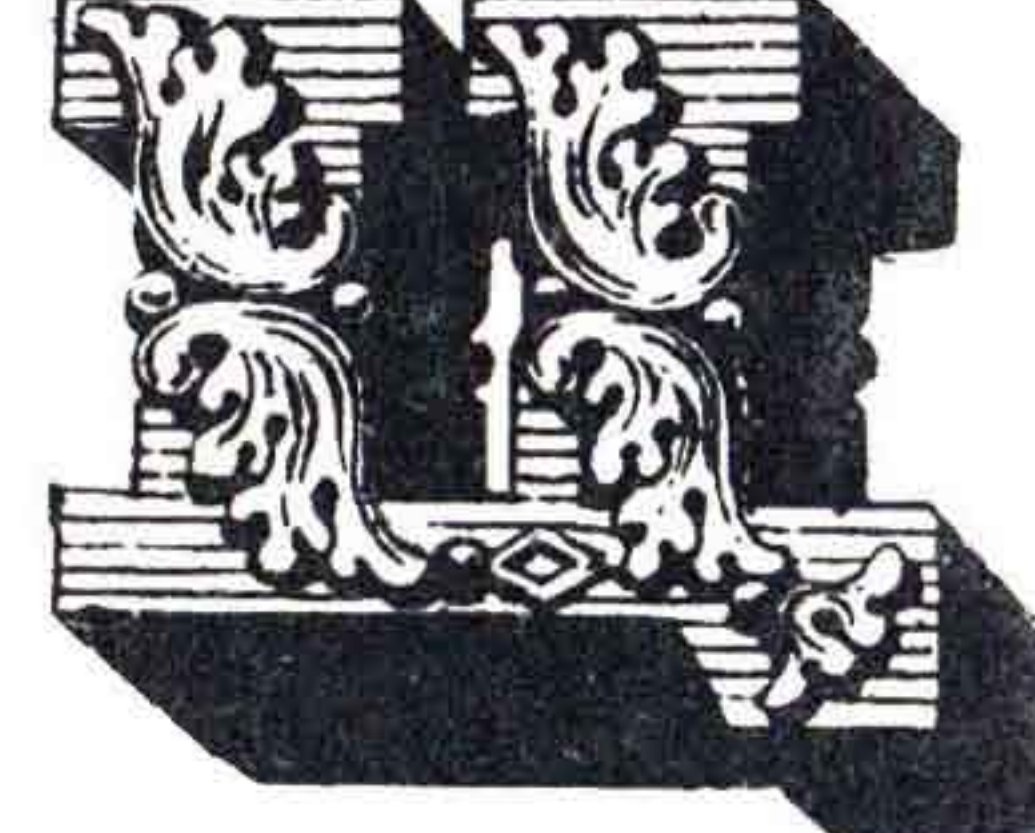
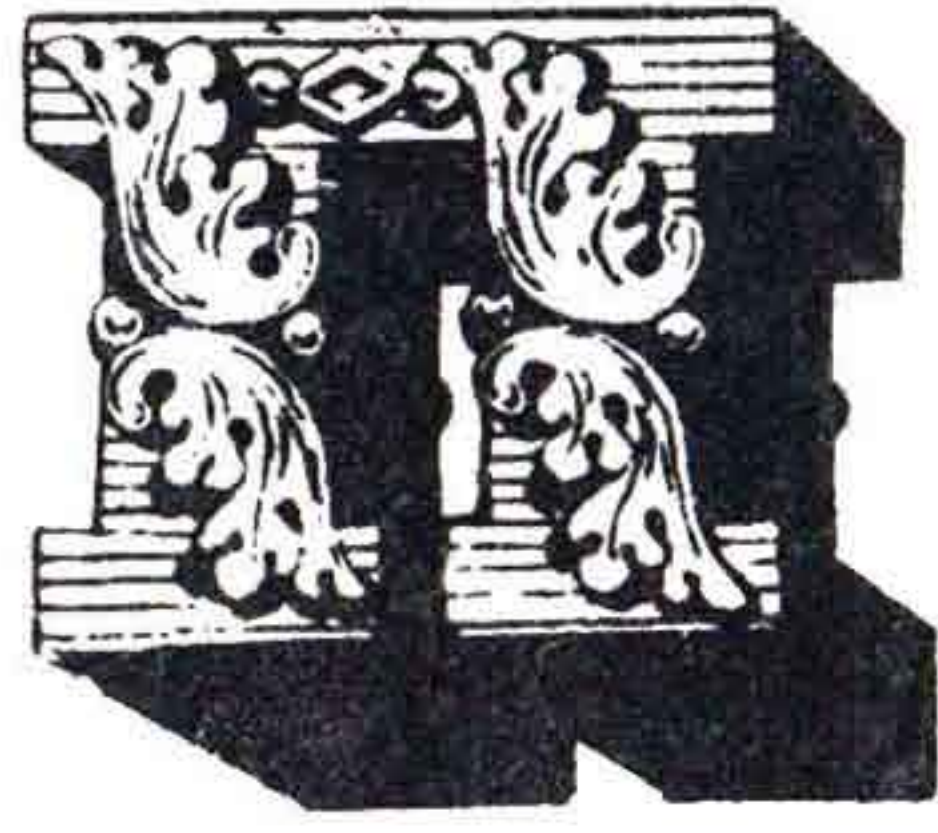

ТРАВЕНЬ
1978
КНІВ

Виходить з січня 1927 р.

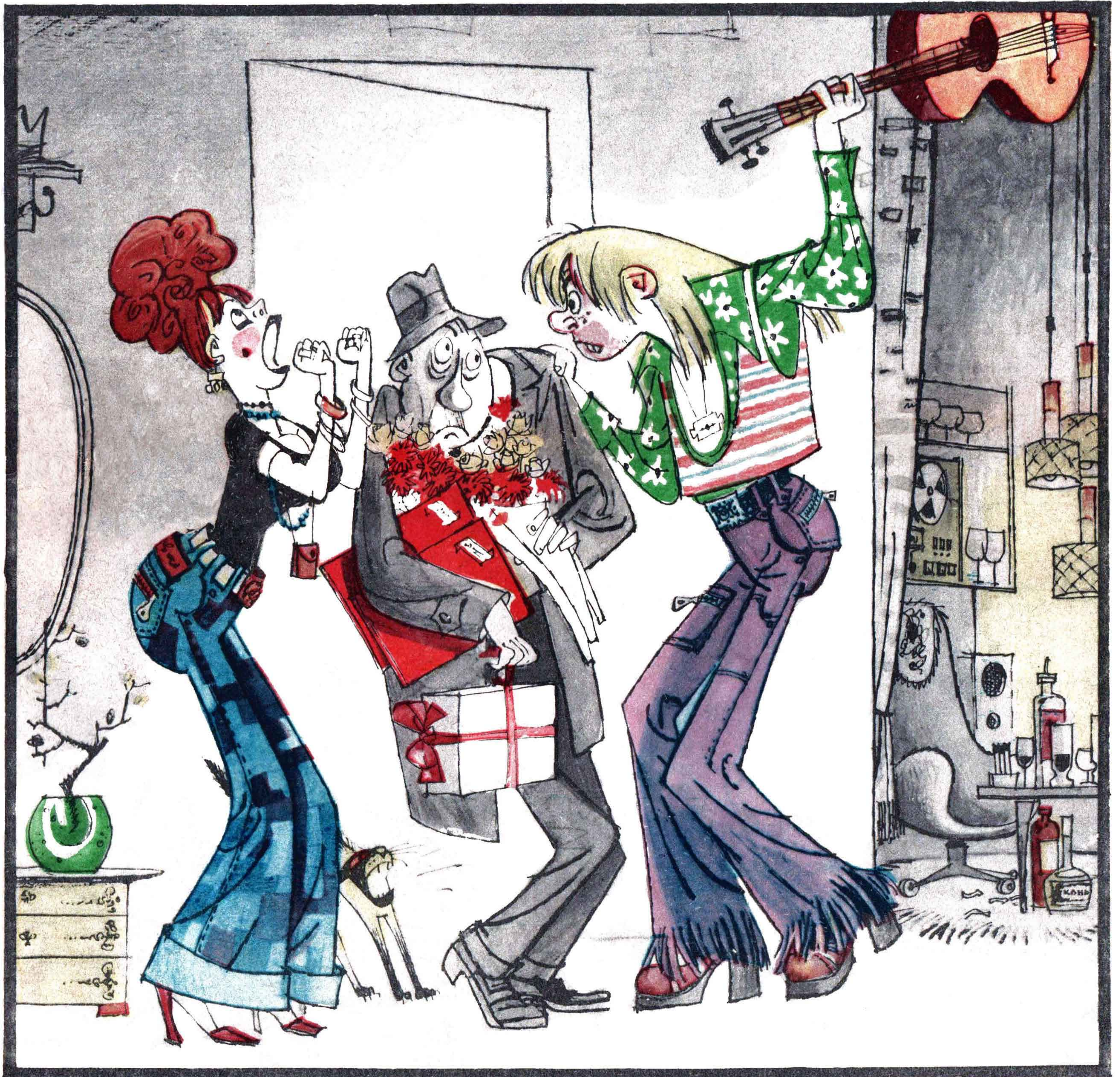
№ 9 (1027)

Ціна номера 20 коп.

НУ Я ДІТКИ!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ми тобі покажемо, старий симулянт, як іти на пенсію!

— Хто за мою пропозицію?

— Хто проти?!

Окремим керівникам промислових підприємств настрій псують ліміти. Невистачає поковки, нарікають вони, швелера, бляхи...

А от у колгоспі імені Дзержинського (Христинівський район на Черкащині) цього добра хоч греблю гати. Про ліміти тут і гадки не мають. За бляхою чи швелером нікуди не їздять. Метал донедавна сам валом валив.

Розповідають таке. Стоїть якимось голова І. Г. Цимбал на колгоспному подвір'ї, журиться: і те треба будувати, й інше, а матеріалів — кіт наплакав. Аж тут зирк — прямо до нього під'їжджає «Колхіда», а в кузові повний асортимент дарів чорної металургії.

— Ей, господарю, — щирять зуби веселі хлопці з кабіни, — труба потрібна?

— Позарізі.

— Але майте на увазі — ціна комісійна...

— Не в ціні справа, — метушиться Іван Григорович. — Справа у ревізорі. Приїде, гляне: звідкіля метал?

— Ха-ха! — сміються хлопці і показують рахунок, скріплений штампом Уманської міжрайонної дрібнооптової бази облкооплісгоспторгу. — Годиться?

— Заїжджайте!

Чутки про нові методи торгівлі дефіцитним металом — з доставкою — одразу поширилися аж на три області: Черкаську, Вінницьку, Кіровоградську. Автокоробейників ловили за шини, запрошували до столу, не торгувалися. Колгосп «Україна» (Гайсинський район Вінницької області) на «комісійний» метал виклав 2,5 тисячі карбованців. Колгосп імені Ілліча (Гайворонський район Кіровоградської області) — 4591 карбованець. Уже згаданий нами колгосп імені Дзержинського — 11.339 карбованців 20 копійок...

Фортунило, проте, самодіяльним експедиторам не завжди. Доставила якимось «автолавка» 16 тонн металу в село Мухівці (Немирівський район на Вінниччині). Не встигли сторгуватися й заповнити рахунок, — гульк, а по шосе мчить міліцейська машина. Веселі хлопці відразу зів'яли. Зваляли метал на землю, не попрощалися — і повний вперед.

Мухівці тільки ахнули. Але як чесні люди, що до чужого рук не простягають, метал не рушили.

«Що нам робити із знахідкою?» — послали запит у Немирів.

На виручку поспішили працівники районного управління сільського господарства. Після коротких дебатів рішення прийняли соломонове: все, що залишилося після втечі «лівих» постачальників, чесно розподілити між колгоспами району.

Торгівля в кредит і безготів-

кова реалізація до програми лєтучої фірми, зрозуміло, не входили.

Тому її представники тимчасово припинили свої мандрі, а натомість у лісі, біля Умані, обладнали таємний склад і, керуючись правилом «гроші тільки наперед», перейшли на торгівлю вроздріб і на вивіз...

Словом, комерція процвітала. Але даруйте — ми забули представити вам комерсантів. Так ось, будь ласка. Старший інженер відділу матеріально-технічного постачання заводу «Умансьільмаш» П. Дмитраш та старший товарознавець цього ж таки відділу П. Ковальчук одержували метал на базі «Черкаспостач» (м. Сміла). Водії О. Наливайко, А. Ревнюк, І. Свинар транспортували вантажі. Меткі ділки О. Береговий та О. Карбовський — особи, як їх офіційно іменують, без певних занять — збували товар, користуючись вкраденою квитанційною книжкою зі штампом Уманської міжрайонної бази облкооплісгоспторгу. Ну, а на долю натхненника і організатора всієї справи — начальника відділу матеріально-технічного постачання «Умансьільмашу» Г. Колесникова — припадали формальності: прибуткувати недоставлений метал і списувати його на виробництво.

Невелика, але міцно пов'язана однією вірвовочкою компанія діяла, слід віддати їй належне, оперативно і ефективно. Значно ефективніше, ніж ті, хто мусив контролювати відпуск металу з бази та використання його на заводі.

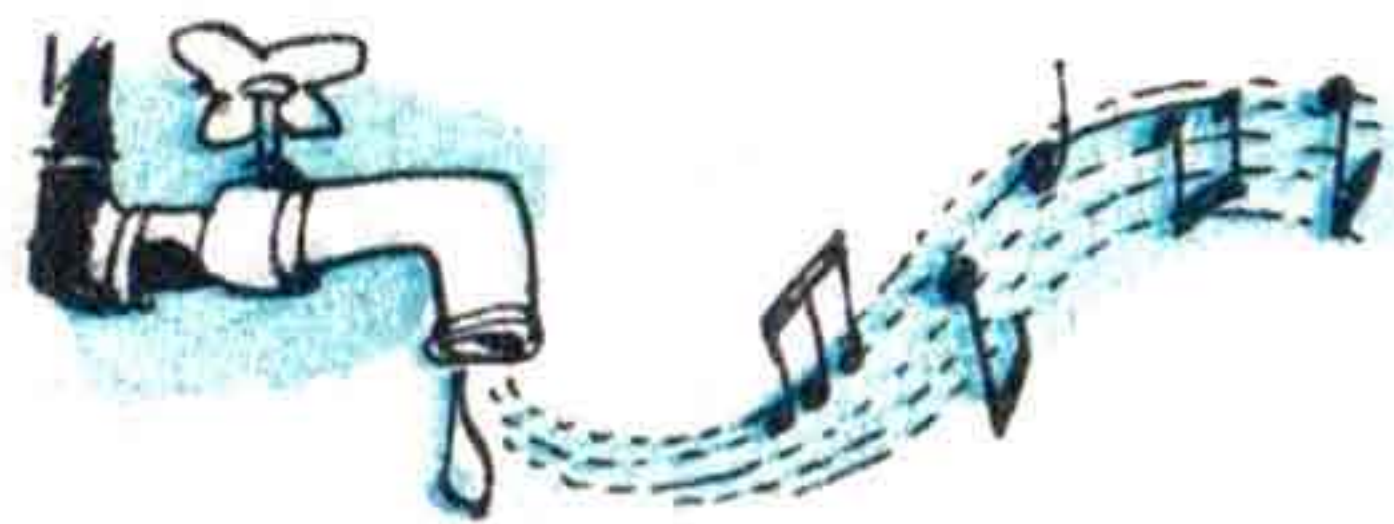
А в результаті хапуги, махінатори завдали державі збитків, як встановило слідство, на десятки тисяч карбованців. Що ж до збитків моральних, то ніхто їх не підраховував. Та й чим виміряти їх? Немає таких одиниць, котрі б точно визначили ступінь падіння людей — і тих, хто гнався за особистою наживою, і тих, хто з легким сумлінням сприяв їм, випорожнюючи за крадений метал колгоспні каси...

М. ТИМЧЕНКО,
підполковник міліції.
І НАУМЕНКО,
кор. Перця.

ЗА МУЗИЧНУ КУЛЬТУРУ...

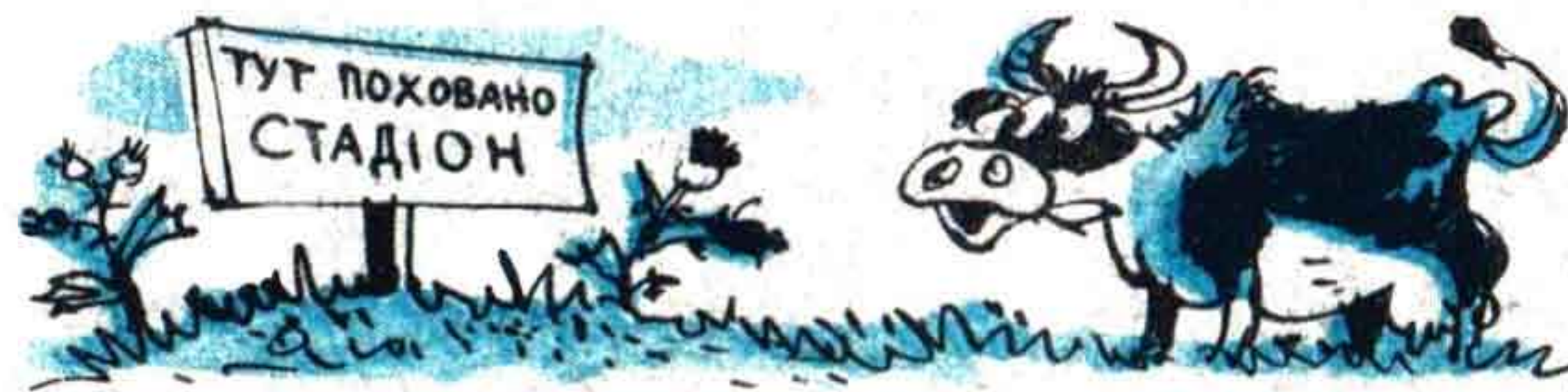
Кореспондент ТАП передає з Червонограда Львівської області.
Цікавий експеримент проводиться у будинках № 29 та № 31 по вулиці В. Терешкової. Звичайні водопровідні крани тривалий час грають, як тромбони, флейти, дудки. Само собою, вода в цей час не тече. Мешканці сідають тоді на відрах чи каструлях біля музикальних кранів і захоплено слухають різні мелодії.
Експеримент триває близько двох років. За цей час половина мешканців цих будинків записали своїх дітей у музичні школи та студії.

СПОРТ МУЖНІХ — У МАСИ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Районні змагання з бігу на ходулях по пересіченій місцевості відбулися на центральній вулиці села Хоросток Славутського району, де глибокі ями й вибоїни, а після дощу — ще й грязькі баюри, — дозволяють повною мірою виявити технічну підготовку та фізичну витривалість спортсменів.
Переможцем у цьому важкому й виснажливому кросі, як і слід було чекати, вийшла місцева молодіжна команда.
— Правління колгоспу на чолі з товаришем

Дзюбаком, — заявили в інтерв'ю з кореспондентом ТАП представники цього здруженого колективу, — створило нам усі необхідні умови для тренувань з цього виду спорту. Окрім того, що сільські вулиці завжди підтримуються в ота-ному прекрасному стані, зроблено також усе можливе, щоб ніякі інші заняття не відвертали нашої уваги від ходуль. Волейбольного майданчика в нас немає, будівництво клубу заморожено в початковій стадії, а в старий уже зай-ти страшно; стадіон за наказом товариша Дзю-бака переорано під картопляне поле.

Товариш Капітан, Іван Юрійович, зовні мало нагадує отих просолених та засмагло-обвітраних «морських вовків», які ведуть кризь бурі та шторми довірений їм корабель до наміченої мети. Іван Юрійович — людина суто сухопутна. Проте біля керма все-таки стоїть. І також веде ввірений йому корабель, що іменується Мукачівським автотранспортним підприємством 06011, веде кризь бурі і шторми до планово-виробничої мети.
Тільки бурі та шторми, які розкачують АТП,

гутнім тиском Іван Юрійович аж у січні цього року змилостивився та видав наказ про поновлення В. О. Напуди на попередній посаді. І з таким невинним виглядом: мовляв, у попередній наказ укралася звичайна стилістична помилка.
Можна тільки дивуватись довготерпінню мукачівських адміністративних органів. Тим більше, що з товаришем Капітаном вони вже на цьому ґрунті здібуються не вперше.
У свій час директор односторонньо розірвав

три місяці знову проявити блискучу адміністративну прудкість: так само безпідставно було розірвано трудовий договір з іншим водієм — Г. Й. Мельцером. Поновили і його зрештою, але й ця буря в склянці води затяглася на півроку.
Відтак були ще судові справи про скорочення посад кондукторів автобусів Олени Бургер і Маргарити Олашин. Без достатніх на те підстав, звісно. Справи були виграні кондукторами, а товариш Капітан знову програв. У другому випадку, за позовом прокурора, суд вирішив стягнути з І. Ю. Капітана шістьдесят карбованців для відшкодування оплати за вимушений прогул (іншими разами за це розплачувалось АТП). Щоправда, в розмові зі мною Капітан запевняв, що за М. Олашин з нього нічого не стягували.
Чому саме не стягнули, я не міг зрозуміти. Можливо, хтось недогледів, прогавив. Але це, гадаю, діло поправне.

А от як поправити не за правами вольовий нороз І. Ю. Капітана, важко сказати. Тим більше, що Іван Юрійович глибоко переконаний: він увесь час діяв законно, правильно, ото хіба тільки юрист трохи його теє, підвів, неправильно оформив. Але і юристові, щиро кажучи, можна поспівчувати, коли він одержує вказівки: того треба понизити, того — перевести, того — увільнити, а вже підстави сам шукай, щоб юридично справно виглядало. Легко сказати шукай, коли їх нема.
Ні, недарма-таки в народі кажуть: на юриста надійся, але й сам голови не втрачай!

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец кор. Перця.

Закарпатська область.

НА ЮРИСТА НАДІЙСЯ...

викликаються тут не стихійними цунами та різними підступними норд-вестами, а часто-густо самим керманичем Капітаном.

Один такий штормець затягнувся на півроку. І почався він, сказати б, ні сіло ні впало, буквально на рівному місці.

Працював в АТП на посаді старшого лінійного контролера Василь Олександрович Напуда. Майже за двадцять років роботи педантичні кадровики ні разу не мали нагоди вписати в його особисту справу бодай одну догану чи якесь зауваження. Натомість досить часто записували усілякі подяки та відзнаки. І от у липні минулого року з'являється в АТП наказ, яким В. О. Напуду переводять із старшого на посаду просто лінійного контролера. При тому відповідно зменшують і зарплату на двадцять з гаком карбованців.

Чого раптом? З якого дива? З яких причин? Такі запитання ставили собі чимало працівників автопідприємства. А до ладу відповіді на них не міг ніхто, в тому числі й сам товариш Капітан. Тоді В. О. Напуда (не лише з цікавості) звертається до комісії з трудових суперечок: пояснить, будь ласка, або — ще краще — зробить щось.

Комісія також пояснити нічого не змогла. Але рішення своє винесла. Одностайне і недвозначне: рекомендувати адміністрації негайно поновити В. О. Напуду на попередньому місці із збереженням попередньої зарплати. Й видали скарги відповідний документ, що, як відомо не тільки юристам, має силу судового виконавчого листа. Тобто: хоче там керівник чи не хоче, а виконувати мусить.

Отут, видно, і розігралася в керівника горезвісна амбіція: як це, мовляв, так, він стоїть на капітанському містку, веде ввірене йому АТП від прогресивки до прогресивки і раптом — маєш: виконуй якесь там рішення комісії. І вирішив, трохи подумавши: рекомендацію комісії виконати, але так, щоб контрагент не дуже потішився. Отож через якихось два місяці після неправедного наказу з'являється на світ інший: відновити В. О. Напуду попередню зарплату. А посаду? А про посаду — ні пари з вуст.

Починається довге листування, в яке втягуються міський народний суд, районний, обласне управління юстиції. Усі умовляють, переконують, рекомендують, вимагають, пропонують І. Ю. Капітану виконати рішення комісії. Під таким мо-

тудовий договір з водієм таксі І. А. Сером. Той поскаржився до суду, останній не лише поновив товариша Сера на роботі, а й прийняв окрему ухвалу, в якій доводив «до відома Закарпатського обласного виробничого управління автотранспорту про порушення трудового законодавства в Мукачівському АТП 06011 для вжиття до винних заходів адміністративного впливу».

Важко сказати, як саме адміністративно вплинули на І. Ю. Капітана його обласні автомобільні керівники, але, так чи інак, це анітрішки не завадило Івану Юрійовичу буквально через

НАБРИДЛО ЛІТАТИ...

Мал. П. КОГАНА

— А від нас ви теж через місяць підете?
— Якщо самі не звільните, то — ні.

Щойно бригадир підійшов до Сидорчука, таємниче озирнувся і підморгнув йому лівим оком, як той одразу збагнув, у чому річ.

— Що? — спитав пошепки,

— Панель, — відповів той.

Спершу Сидорчук не второпав.

— Яка панель? — перепитав, блимаючи рудими віями.

— Велика! — дихнув перегаром бригадир. — Із яких будинок зводимо. Мабуть, на заводі будматеріалів прогавили і зайву нам підкинули... Ну, будеш брати?

Цього Сидорчук не ждав. Ну, тягли цемент, толь, цвяхи, скло. Дехто навіть зв'язку арматури чи балку перекриття цупив на дачу, але — щоб цілу панель...

— Давай, швидше думай! — квапив бригадир. — Більше такої лафи не трапиться. А то іншому запропоную...

Сидорчук аж стрепенувся:

— Беру!

— Три пляшки, — одразу ж поставив умову бригадир.

— Чому три? — розгубився Сидорчук. — Завжди пляшку брав...

— Ну да, це ж тобі не мішок цементу, а панель... Ходімо глянеш.

Обдивилися панель: без тріщин, рівенькі грані, накладні деталі на місці — все відповідно до технічних норм. Поміряли рулеткою — розміри проектні. Сидорчук зайшов з іншого боку і перевіряв штамп ВТК. Потім просунув неголений вид крізь віконний отвір.

— Дві!

— Гарзд, — махнув бригадир рукою. — Тільки забирай хутчіше.

Сидорчук побіг до водія тягача.

— Петровичу, виручай! — озир-

ГУМОРЕСКА

нувшись, підморгнув лівим оком.

Петрович зрозумів. Діловито поцікавився:

— Що і куди?

— Панель. Велика. До мене додому. Онде вона стоїть.

— Три, — сказав водій.

— Чому три? — обурився Сидорчук. — Завжди одна була!

— Це ж панель, — розсудливо скинув кошлаті брови Петрович.

— Не мішок цементу.

Зійшлися на двох.

— Можеш вантажити, — сказав Петрович і поліз у кабіну.

Сидорчук побіг до кранівника.

— Юхимовичу, виручай!

— Три і закусь, — лїново протягнув Юхимович, глянувши на панель. Сидорчук аж застогнав.

— Що на вас напало сьогодні — три й три! Завжди ж була одна!

— Так то коли було, — чвиркнув із кабіни кранівник. — Коли, скажімо, контейнер треба завантажити чи пару балок покласти. А тут панель — вантаж габаритний.

Зійшлися на двох (із закуссю).

— Ви куди? — крикнув для го-

диться бригадир, коли панелевоз і автокран рушили з будівництва.

— Хіба не бачиш? Панель браковану веземо на завод, — відповів поважно Петрович.

— Ага! Ну, і я з вами, пора, нарешті, покласти край цьому неподобству! Бачили, брак постачають нам! — кричав бригадир, забираючись до кабіни.

Привезли. Скинули у дворі, зламавши три саджанці й розваливши к бісу собачу будку. Сидорчук побіг за пляшками.

Увечері прийшла з роботи дружина.

— Боже, що це? — сплеснула вона руками, зупинившись посеред двору, зруйнованого, наче після якогось наскоку. Біля розвалені будки скавчав тепер бездомний Рябко. З віконного отвору, ніби з бетонної рами, визирало розчервоніле обличчя Сидорчука. Він намагався моргнути лівим оком, але замість цього гикнув. Дружина все-таки його зрозуміла.

— Ну, навіщо нам панель? — затужила вона. — Краще б мішок цементу привіз, ганок підправити, зовсім розвалився!..

— Справді вона непотрібна нам? — висунувся аж до пояса з панельного отвору Сидорчук.

— Щоб завтра я її не бачила! Сидорчук ще раз гикнув і показав жінці три пальці.

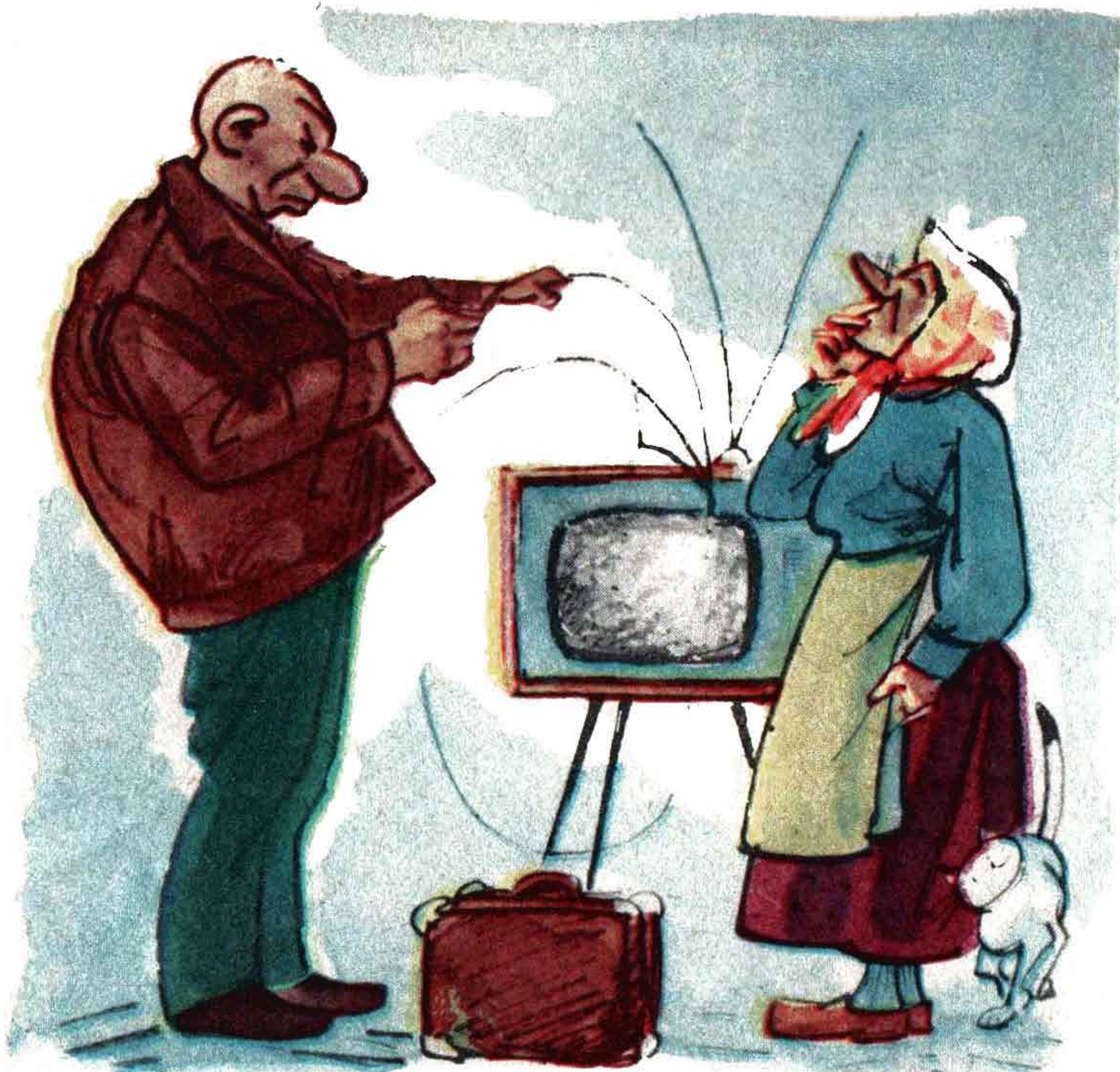
— Що ти показуєш?

— Три пляшки ставиш і — шабаш: не побачиш її, — сказав Сидорчук. — В крайнім випадку сторгуємось за дві і — закусь...

Євген НАУМОВ.

М. Анадир
Магаданської області.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Давайте, бабусю, розрахуємося за ремонт телевізора. Значить, так: дві лампи, чотири конденсатори, карданний вал, гальма і задній міст...

ЗАХИСНИКАМ «ЧИСТОЇ» ЗБРОЇ

Чи є за душею хоч щось у вас людське?
І чи можна людьми вас назвати взагалі?
Ви скоїли злочинів стільки на світі,
Що вони не вміщаються вже на Землі.
В'єтнам, Хіросіма і Нагасакі...
Веде тим злочинствам історія лік.
Зненавистю й гнівом охоплене людство
Уже прокляло вас навек.
Та, видно, вам мало пролитої крові:
«Нейтронку» майструєте ще про запас,
Й цинічно звете її чистою зброєю...
Вона ж така «чиста», як совість у вас.
Не зайве і Нюрнберг було б пригадати вам,
Потерши, як слід, склеротичне чоло,
І те пригадать, що з предтечами вашими
У Нюрнберзі тім
Вже було.

НАШІ «ДОБРОЗИЧЛИВЦІ»

Вони все шаленіють
ці людські подоби,
Що в нас не все їм, бачте, до вподоби.
Їм би хотілося
усунути маленьку ваду —
Ліквідувати в нас Радянську владу.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Дали перцю!

У фейлетоні «Традиційний підхід» («Перець» № 24 за 1977 рік) розповідалося про приписки тонно-кілометрів у деяких автопідприємствах Вінницької області. Зокрема, мова йшла і про автопідприємство Жмеринського райоб'єднання «Сільгосптехніка», керівники якого приписали 123 тисячі тонно-кілометрів вигаданих перевезень.

Секретар Жмеринського міськомкому Компартії України тов. Кулик

повідомив редакції, що факти підтвердились. За допущені приписки старший диспетчер автопідприємства тов. Войцун і диспетчер тов. Леба зі своїх посад увільнені. Керуючому райоб'єднанням «Сільгосптехніка» Сузанському О. А. вказано на недостатній контроль за роботою автотранспорту.

ІНКОГНІТО ПО РАЙОНУ

Скільки уже про це писалося! Скільки уже про це говорилося! Приймались рішення, приймалися постанови. А в них вказувалося: «Продавати будь-які товари з навантаженням категорично заборонено».

А воно — як горохом об стіну. Ви хочете, приміром, кілограм риби мороженої, а вам кажуть: — Будь ласка, навіть два. Але беріть ще й випивку на додачу.

І продають. І торгують! Без вигадки! Без перебільшень кажу.

Іхав оце у відрядження. До Погребища. У знаменитому своїм рестораном і вокзалом Козятині пересадку робив. Не встиг і по перону пройтись, коли це раптом дорогу перетнула пресимпатична молодичка у білому халаті.

— Апельсинів треба?

— «Треба», — повторюю мимохідь. — Іду ж у їдальню...

— То беріть. Два карбованці дев'яносто вісім копійок. Кілограм...

— Чого ж так дорого? — перепитую. — Базарна ціна чи як?!

— Ресторанна. Ми від ресторану...

— А це що з апельсинами вологе і жовте?

— Цукор... і поліетиленовий кульок.

— Бачу, що поліетиленовий. Але для чого мені цукор?

— А окріп на нашому вокзалі безплатний, — жартує дамочка і, схопивши у мене троячку, сором'язливо додає: — Вибачте, у мене немає двох копійок...

Я махнув рукою і пішов геть. А вона уже на шепетівській платформі вигукувала: «Апельсини! Є свіжі апельсини! Кому апельсини?»

Кажуть, на цих самих апельсинах колись «купився» й голова правління Погребищенської райспоживспілки т. Панасюк Б. Л.

— Ти бач, обдули! Ну й торгаші козятинські! — обурювався він. — Ну й мастаки! У таких ніякий товар не пропаде! Не поіржавіє, і міль не поїсть.

— А хіба у нас не так? — дорікнули його земляки, що сиділи навпроти в купе.

— У нас такого нема, — гаряче заперечив Борис Леонідович. — Ми торгуємо чесно. Без причепів...

— А ви проїдете по селах району. Особливо по віддалених, і тоді побачите ще не таке... У нас не те, що цукор, а цигарки до цигарок додають...

— Ну, ну! Не перебільшуйте, — не на жарт образився Борис Леонідович, але в душі вирішив: «А чому б і справді не поїхати по району та не поглянути на оту торгівлю на селі. Так ні сіло, ні впало говорити не будуть. Візьму кілька новачків із собою. Чи голів із сусідніх споживчих товариств і, так би мовити, інкогніто по району».

Дав сам собі слово голова і дотримав його. Бачили його, кажуть, і в Булаях, і в Ординцях, і в Спиченцях. Навіть у віддаленому від райцентру Довжку, і там побував. Борис Леонідович стояв на вулиці, а його підлеглі купували товари. І ось до борошна їм додали по дві трилітрові банки.

— А що в цих банках?

— Борщ чернігівський, — посміхаються продавці Ніна Денисюк та Віктор Мороз.

— Так він же трирічної давності!

— Нічого. Борщ дасте свиням, а банки на варення згодяться. Хто дали? Вам чого?

— Мені б комбікорму.

— Будь ласка! І мішок на додачу!

— Який мішок?

— З-під цукру... за карбованець 75 копійок.

— Та він же гнилий!

— Не береш?.. Іди гуляй...

— Тобі, Степане, що?

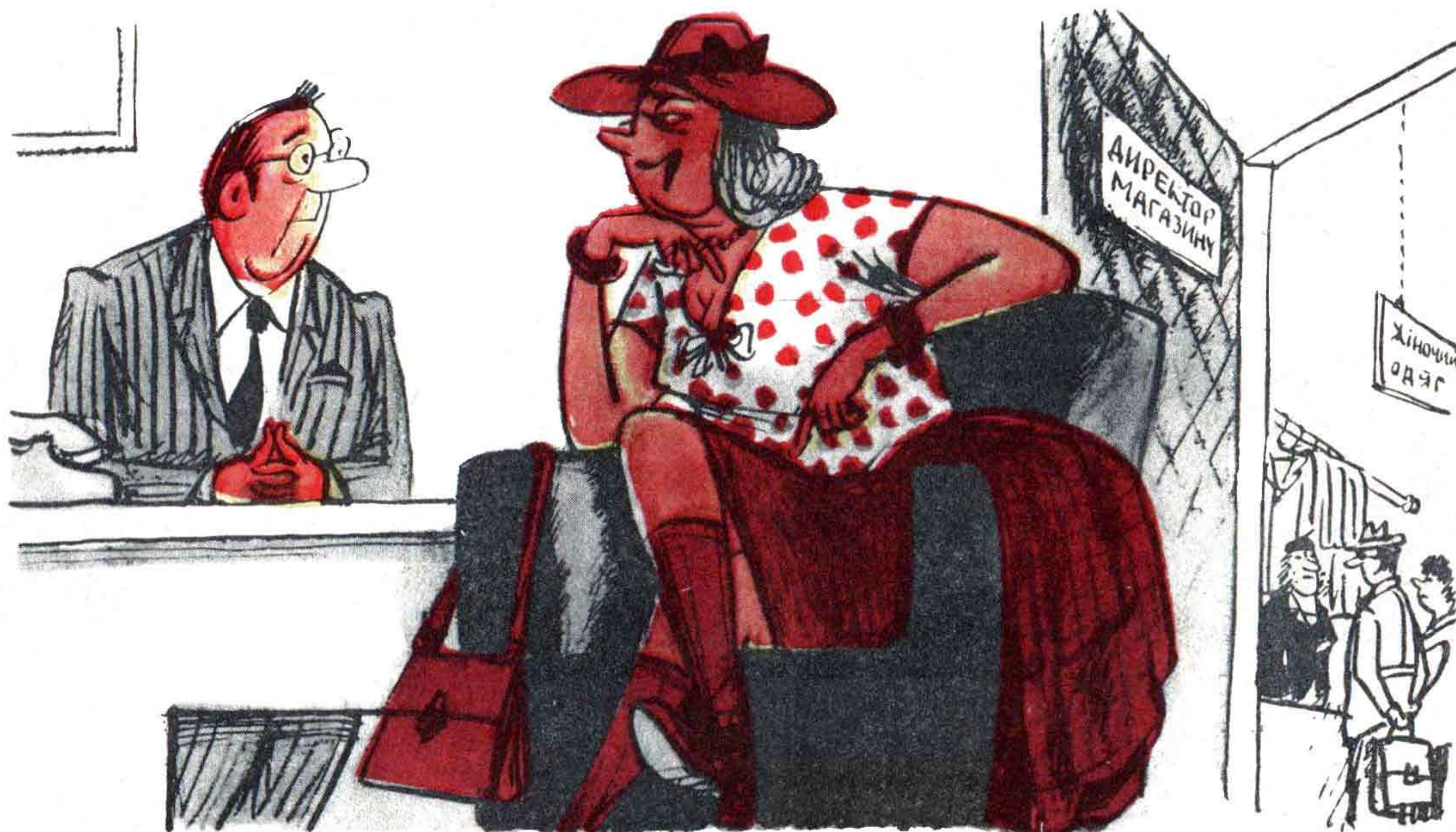
— Дріжджів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Катерина Дорош завідувала молочно-товарною фермою № 2 колгоспу «Шлях Ленін» Козелецького району на Чернігівщині. Працівники ферми помітили, що Дорош завела фіктивний облік робіт, а декому безпідставно нараховувала чималу суму заробітку. Лист про це надійшов Перцеві.

Як повідомив редакції начальник Козелецького районного управління сільського господарства тов. Каменецький, факти підтвердились. За зловживання і неправильний облік робіт Дорош К. Г. з посади завідувачої фермою знято.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Що ж це ти, Васю, невже не впізнаєш своє перше — у першому класі — кохання?! До речі, кажуть, ви одержали імпорتنі кожушки...

— Можна й дріжджів... Але до них візьми ще й оцих цукерочок.

— Так їх у руки ж страшно брати: вологі, липкі...

— Липучки для мух поробиш... На порозі літо... І оцей ящикок...

— Це ж тара...

— Правильно, тара... Тара й додається для того, щоб ти мав куди покласти оті дріжджі з цукерками... Сам же кажеш, липкі.

У Ширмівці Борису Леонідовичу захотілося взяти пляшку вина...

— А оце вам кілограм сала...

— А сало нащо?

— На закуску.

— А що до борошна додаєте?..

— Пряники... Поки жінка млинців з білої муки спече, то чайку з пряниками поп'єте... А після цього можна й закурити, — посміхаються ширмівські продавщиці Марія Сергіївна Максименко і Катерина Стратонівна Бурлака. — Беріть, поки є, «Приму» і до неї по дві пачки «Севера» чи «Волни».

Повертався Б. Л. Панасюк з району, а у вухах аж дзвеніло: «А що ми зробимо: ви нам на базі до хороших товарів додаєте непотріб. От ми і विकручуємось. Дріжджі продаємо з хомутами... Тюльк тільки з виваркою. До кілограма оселедців —

одне цинкове відро... Пляшка пива й ланцюг для песика... До пшона йдуть тазики, банячки і салати ніжинські...».

Повертався Б. Л. Панасюк із району і не міг стриматися. Від сміху.

— Ну, завтра й комедія буде, — казав він сам собі. — Зберу нараду в райспоживспілці, викличу оцих горе-продавців і кожному з них поверну назад всі товари: і цигарки, і мішки, і тару, і липучі цукерки, а на додачу ще й по догані вліплю... Ото буде сміху.

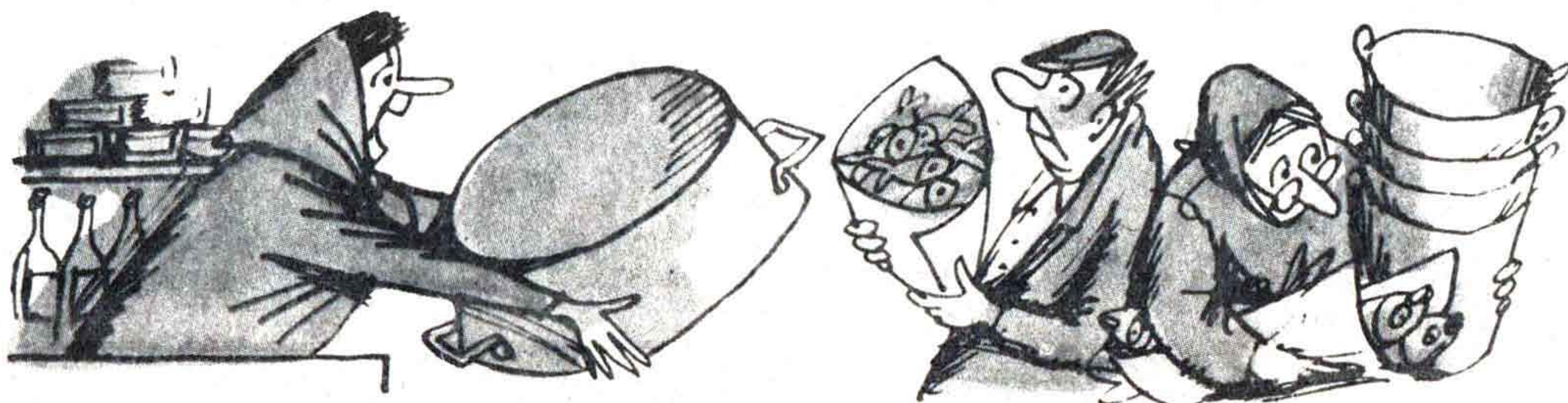
Посміхався Б. Л. Панасюк... Мабуть, посміхається він і зараз, коли читає ось ці рядки.

— Ну й фантазери! Ну і вигадники! — хитає головою він. — Ніякого такого рейду інкогніто у район я не робив. Мене ж усі продавці знають. Це раз. Не запрошував я з собою ніяких голів споживчих товариств. Це два. І не скликав я такої наради, і не повертав нікому ніяких товарів. Це три. Все це вигадка фейлетоніста.

Згодний з т. Панасюком, все це я й справді вигадав: і про рейд, і про нараду. От тільки щодо торгівлі з навантаженням — тут чистісінька правда. Цього уже заперечувати ніхто не зможе. Навіть сам Б. Л. Панасюк. Під чим і підписуюсь.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Вінницька область.

ОБ'ЯВИ * ОГОЛОШЕННЯ

РОЗШУКУЮТЬСЯ

БУДІВЕЛЬНИКИ ДАШІВСЬКОГО
МІЖКОЛГОСПБУДУ, ЯКІ ЗНИКЛИ

В 1966 році

ПІСЛЯ ПОЧАТКУ СПОРУДЖЕННЯ
БУДИНКУ КУЛЬТУРИ В СЕЛІ
КОШЛАНАХ ІЛЛІНЕЦЬКОГО РАЙОНУ,
ГРОМАДЯН, ЯКИМ ЩО-НЕБУДЬ
ВІДОМО ПРО МІСЦЕ ПЕРЕБУВАННЯ
ЗНИКЛИХ,

просимо повідомити

НА АДРЕСУ:

М. ВІННИЦЯ, ОБЛАСНЕ УПРАВЛІННЯ
КУЛЬТУРИ.

До відома браконьєрів

Великоолександрівського та Високопіль-
ського районів на Херсонщині.

ПІСЛЯ ВИМУШЕНОЇ ПЕРЕРВИ,

викликаній звільненням з посади голови міжрайонної
ради товариства мисливців та рибалок за браконьєр-
ство і хуліганство (див. фейлетон «Позбавте мене
контролю» у «Перці» № 10 за 1975 р.),

МЕНЕ ЗНОВУ ПРИЗНАЧЕНО НА ТУ Ж ПОСАДУ!

Отож готуймося до наступу
на рідну природу!

Я. ДАРМОСТУК,
голова Великоолександрівської міжра-
йонної ради товариства мисливців та
рибалок.

МІН'ЯЄМО

електричні лампи
на гасові!

З пропозиціями звертатись до мешканців
вулиці Пушкіна в селищі Березному,
де зусиллями працівників Менського району
електромереж (Чернігівщина) постійно
підтримується напруга 60 вольт.

Ходимо на головах

одни у одного.

Вистави — щодня

у непридатному для ро-
боти, тісному примі-
щенні.

ЯКІСТЬ
АТРАКЦІОНУ —
ВІДМІННА!

По довідки звертатися до
Тернопільського облви-
конкому та Кременецько-
го райвиконкому,
які ще в 1970 р. прийня-
ли рішення про створен-
ня нормальних вироб-
ничих умов
для поліпшення обслу-
говування трудящих.

Дирекція
Кременецького
радіотелеателє.

У колгоспі імені Ждано-
ва Гоцанського району
Ровенської області

**буде прочитано
лекцію**

на тему:

«Телефон — диво ХХ віку».

На запитання: «Коли у
колгоспі відновиться теле-
фонний зв'язок?» — наші
лектори не відповідати-
муть.

РАЙОННИЙ ВУЗОЛ ЗВ'ЯЗКУ.

УКРАДЕНО КЛЮЧІ

від замка сільської лаз-
ні с. Павлівів Онуфріїв-
ського району. Саме з
цієї причини ось уже
два роки лазня не пра-
цює.

Спеціалістів по виго-
товленню ключів проси-
мо звертатися за адре-
сою: м. Кіровоград, вул.
Держинського, 42, об-
ласне управління побу-
тового обслуговування
населення.

ЗАКУПИМО ПРОТИГАЗИ

ДЛЯ РОБИТНИКІВ
ТОМАШГОРОДСЬКОГО ЩЕБЕНЕВОГО
ЗАВОДУ, ОСКІЛЬКИ В ЦЕХАХ
ЧЕРЕЗ ПИЛЮКУ

НІЧИМ ДИХАТИ

ЗАЙНЯТИСЯ ПРОБЛЕМОЮ
ПИЛОВЛЮВЛЕННЯ ПОКИ ЩО
НЕ МАЄМО ЗМОГИ,

ЩО НІКОЛИ ДИХНУТИ

СКЛАДАЄМО ЗВІТИ ПРО
ПОЛІПШЕННЯ ОХОРОНИ ПРАЦІ НА
ПІДПРИЄМСТВІ.

П. ПОЛЯК,
директор заводу
(Рокитнівський район
Ровенської області).

Харківський магазин № 10

КНИГА ДОШТОЮ

НАДСИЛАЄ

в необмеженій кількості книги
як замовникам, так і тим, хто їх
зовсім не замовляв.

Довідки всім, хто не знає, що ро-
бити з надісланим непотребом, дає
бібліотека професійно-технічного
училища № 37 м. Кривого Рога.

Дирекція магазину.

ГОВОРІТЬ НАПРОКАТ

Василь Шкірка — молодий будівельник. Проживає він у гуртожитку.

Оскільки надворі весна, а в будівельниці Катрусі очі, як два шматочки весняного неба, то в грудях нашого героя щось заворушилося. Як тільки завечоріє, Василь бере приймач ВЕФ-202, сідає на лавочці перед вікном Катрусі і витискає зі своєї техніки все, що може витиснути. Сам крадькома зиркає, як на це реагує Катруся.

Якось дівчина зреагувала. Почалося те, що оптимісти називають коханням, а песимісти — зустрічами.

Зустрічалися Василь із Катрусєю майже щовечора. Покладе лицар руку на шию дівчини, другою візьме поперед себе «Вефа» — і ходять, ходять, або сидять, сидять.

— Знаєш, — каже якось Василь Катрусі. — Оцеї Петько з дев'ятої кімнати позичив у Пилипа гроші і рік не віддає. Терпіти таких не могу.

— Я також, — сказала Катруся. — Це нечесно. — І подумала: «Який же у мене славний лицар».

Іншим разом лицар знову каже свій наречений:

— Нашим виконробом зацікавилися слідчі органи. Кажуть, збуває наліво матеріали...

Цілий вечір між Василем Шкіркою і його нареченою точилася розмова. Обое дійшли категоричного висновку: ганьба тим, хто зазіхає на державне добро. І не тільки ганьба. Як висловився категорично лицар, таких треба найсуворіше судити. Бо вони не тільки завдають збитків державі. Вони морально розкладають інших.

Бурхлива естрадна мелодія, що супроводжувала розмову, раптом обірвалася.

«А тепер, — сказала диктор, — пропонуємо увазі слухачів фейлетон...»

Молодята вирішили послухати.

У фейлетоні чехвостили тих, хто бере в пунктах прокату речі, не платять за амортизацію і не повертає самих речей. Йшлося в основному про мешканців м. Києва. Г. Ф. Рогожин, що живе по вул. Миропільській, 33, кв. 13/5, а працює в обчислювальному центрі, взяв напрокат телевізор з антеною. І не платить. В. І. Остапенко з радгоспу «Совки» — холодильник «Дніпро-3» і пральну машину. Теж не платить. Згадували тут В. О. Кузьменко, що мешкає по вул. Коротченка, 39-а, кв. 96. Вона взяла холодильник «Донбас». А. С. Штельмах — проживає по вул. Шусева, 12, кв. 29, працює на заводі напівпровідникових приладів — не платить за телевізор «Славутич», Д. С. Відений — працює у тресті «Київміськбуд-2», мешкає по вул. Борщагівській, 171/18 — безплатно транзисторним приймачем користується. Перерахували тут: П. М. Цуркана (бульвар Перова, 4/2, кв. 4), що винен за холодильник «Донбас»; Т. Т. Андрееву (Горького, 10, кв. 18) — за програвач «Юність», Ф. С. Козаченко (Маршала Рибалка, 7/18, кв. 62) — за ВЕФ-202. Не сплатили за прокат, не реагують на листи адміністрації і не повертають речі. Автор фейлетону засуджував їх недостойну поведінку. Шкодував, що разом з речами на пунктах прокату отаким клієнтам не видають напрокат совість. Бо тільки Київській фірмі «Прокат» вся ота перерахована і неперерахована братія винна 170 тисяч карбованців...

Василь слухав це й мінявся на обличчі. То білів, то червонів. Аж кулаки затиснув від хвилювання. Катруся дивилася на нього і раділа: «Який молодець! Як хвилюють його громадські справи. Як ненавидить він людей нечесних...»

Дикторка перерахувала ще тих, з кого доводилося стягувати недоїмки через суд, і тих, кого на деякий час присадили за отакі фокуси. Наприкінці каже:

— А тепер ще про кількох любителів музики, які взяли напрокат приймачі і наче кризь землю провалилися. Колишній учень будівельного технікуму Василь Іванович Поліщук, випускник профтехучилища № 7 Костянтин Борисович Старовойт, випускник училища будівельників Василь Іванович Шкірка...

Василь Шкірка смикнувся, ніби йому до п'яти підключили електричний струм. Дівчина встала. Глянула зневажливо на нього. І пішла геть.

А з узятого Василем Шкіркою напрокат приймача полинула тужлива-претужлива мелодія...

Є. ДУДАР.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У селі Китайгороді Олександрівського району на Кіровоградщині заводуючою магазином працювала Савеленко О. В. Працювала поганенько. З покупцями завжди лялалась, правила торгівлі грубо порушувала. Жителі села написали про це лист Перцеві.

Заступник голови правління Кіровоградської облспоживспілки тов. Романенко повідомив редакції, що фанти підтвердилися. За грубе ставлення до покупців і порушення правил радянської торгівлі Савеленко О. В. від обов'язків заводуючої магазином звільнена.

Із серії плакатів «Говорить Маяковський».

Плакат художника Ю. ЧЕРЕПАНОВА

Плакат художника Б. СТАРЧИКОВА

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЄ МІНІСТР

У фейлетоні «Чи судять переможців» («Перець» № 21 за 1977 рік) йшлося про забруднення неочищеними стічними водами із відстійників Саливонківського цукрового заводу річки Протока і ставків Білоцерківського рибкомбінату.

Міністр харчової промисловості УРСР М. М. Санов повідомив редакції, що комісія за участю відповідальних працівників міністерства і Головного управління рибного господарства УРСР після детальної перевірки на місці стану водокористування Саливонківського цукрового заводу і Білоцерківського рибкомбінату розробила комплекс погоджених заходів, виконання яких виключить можливість попадання недостатньо очищених стічних вод цукрового заводу в р. Протоку.

Для очистки стічних вод другої категорії намічено закінчити будівництво і ввести в дію 2 вертикальні відстійники потужністю 25 тисяч кубічних метрів на добу. Для охолодження та оборотного використання умовно чистих вод першої категорії буде побудована трисекційна градирня головного корпусу потужністю 33 тисячі кубічних метрів на добу та центральна іригаційна станція. Для очистки найбільш забруднених вод третьої категорії буде закінчено будівництво деррентив-змішувачів першого та другого ступе-

ня потужністю 14 тисяч кубічних метрів на добу.

Здійснення цих заходів забезпечить досконалу очистку стічних вод.

Наказом по Укрцукорпрому притягнуто до суворої відповідальності керівників Саливонківського цукрового заводу та Київського виробничо-аграрного об'єднання цукрової промисловості, з вини яких мали місце порушення водного режиму р. Протоки і ставків рибкомбінату.

Мінхарчпром УРСР встановив контроль за здійсненням розроблених заходів.

Надійшла відповідь і з Прокуратури УРСР. Слідство встановило, що директор Саливонківського цукрового заводу О. С. Заєць і головний інженер А. Я. Романюк, виявивши злочинну халатність і бездіяльність, допустили забруднення ставків рибкомбінату неочищеними стічними водами, завдавши цим значних матеріальних збитків. Проти них було порушено кримінальну справу. Однак у зв'язку з амністією справу припинено. Рішенням державного арбітражу при Раді Міністрів УРСР із Саливонківського цукрового заводу стягнуто 238 тисяч 200 карбованців на користь Білоцерківського рибкомбінату.

Про це повідомив заступник начальника слідчого управління прокуратури, старший радник юстиції В. Д. Позняк.

Кому-печене, а кому-варене...

Ні, покупцеві вгодити важко. Один скаржить, що от, мовляв, пачки з сіллю виробництва деяких заводів розклеюються і розлазяться, ледве до них доторкнешся рукою. Інший же — от, наприклад, як гр. Воеводін із Севастополя, — навпаки, пише, що коробки із пральним порошком «Планета» (виріб Сімферопольського заводу побутової хімії) можна відкрити лише за допомогою добре нагостреного ножа або зубила. Словом, запакуеш так, що само висипається, — кепсько, і загорнеш так, що потім зубами не одідрати, — знов негаразд. Недовернешся — б'ють і перевернешся — б'ють.

Ну, а якщо серйозно, то вимоги покупців, мабуть, все-таки, справедливі. Хочеться ж, щоб товари широкого вжитку радували споживача і високою якістю, і гарною упаковкою, щоб вони з тієї упаковки і самовільно не витрушувались, і щоб, коли дійде справа до відкриття, то не треба було застосовувати металоріжучих інструментів. Саме про це й написав гр. Воеводін у своєму листі до редакції і, як зразок справді хорошої та зручної упаковки, приклав до свого листа ще й коробку від імпортного прального порошка «Лоск»: от дивіться, мовляв, люди ж уміють робити! Гляньте, он зверху й просічка в коробці є, і напис: «Здесь открывать». Видно турботу про покупця!

Ми цього листа прочитали, погодилися з автором і, разом з імпортною коробкою, відправили до вищезазначеного заводу, у Сімферополь: ану гляньте, товариші, може й справді є сенс перейняти досвід іноземної фірми?

Товариші глянули та незабаром й відповіли нам:

«Редакции ж-ла «Перец»

«Сообщаем, что наш завод не является изготовителем данной продукции, универсальное средство «Лоск» производства ГДР, что и указано на упаковке.

Директор завода Е. Н. Федоренко».

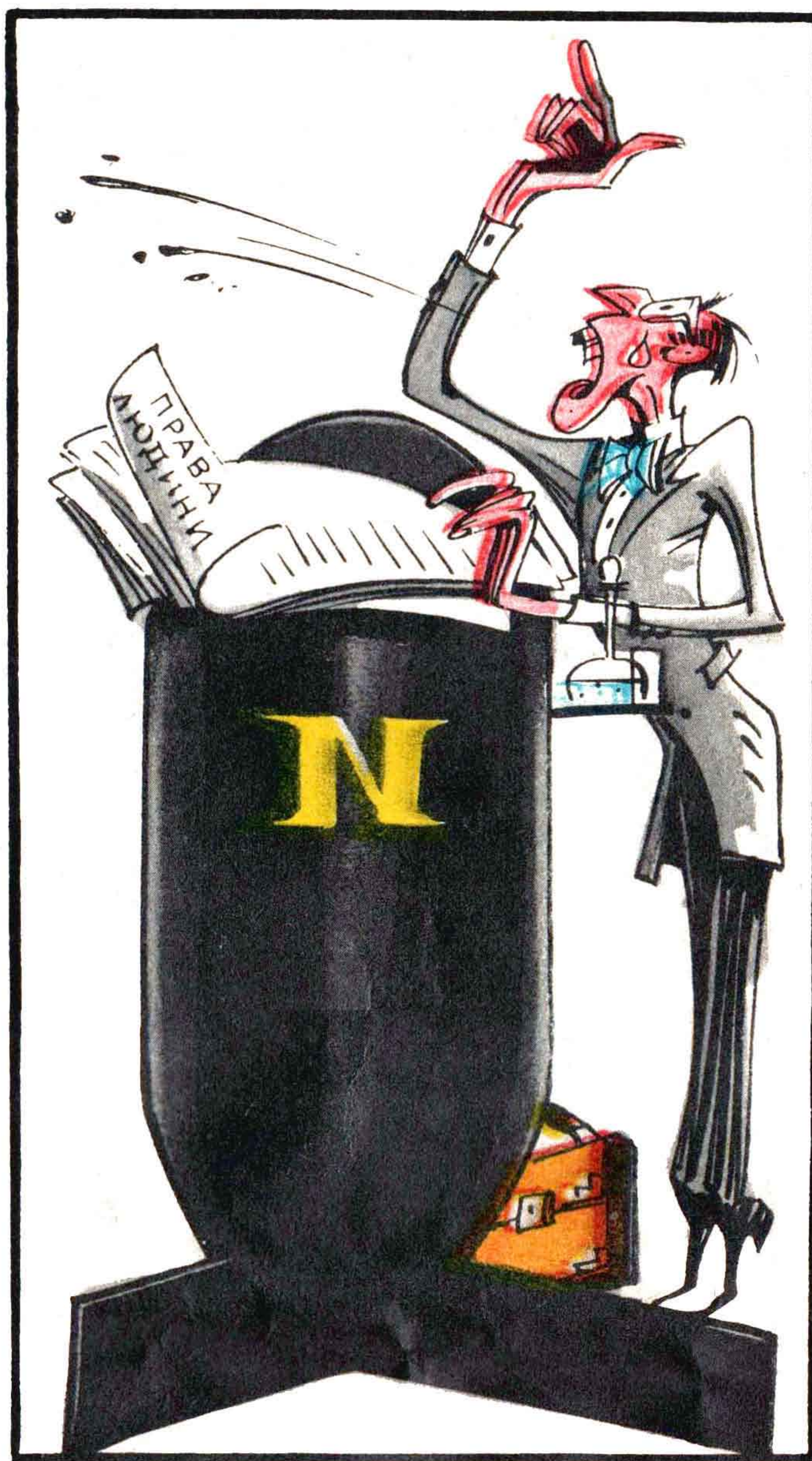
Оттак. Словом, вийшло, як у тій приказці: ми вам про печене, а ви нам про варене. Ми вам, Парасю, про воду, а ви — про погоду. Складається враження, що на Сімферопольському заводі побутової хімії навіть не прочитали пересланого їм листа, а, одним оком глянувши на іноземну коробку, радо схопили авторучку і за хвилину настрочили нам оту відповідь. Не за адресою, мовляв, звертаєтесь. Прочитайте уважніше напис на упаковці!

Спасибі, товаришу Федоренко, за пораду. Користуючись нагодою, хотілося й Вам би порадити: листи трудящих теж, мабуть, годиться читати уважно. Втім, це така прописна істина, що нам якось аж незручно Вам про неї нагадувати. Вибачте, як то кажуть, за сміливість.

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Трибуна поборника прав людини.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Ти як хочеш, а я більше ризикувати не буду. Одного разу наївся такої погані, так ледве дуба не врізав.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ДЕЩО ПРО СТАТИСТИКУ

Про статистику кажуть, що вона знає все. Про американську статистику кажуть, що вона знає абсолютно все. Окрім того, вона користується особливою любов'ю американської преси: кожного разу, як тільки статистики у Сполучених Штатах закінчать свої підрахунки за попередній рік, американські газети починають наввипередки друкувати і коментувати ті цифри. Цього року, перехопивши ініціативу і спритно випередивши інші газети-конкуренти, «Нью-Йорк таймс» подала читачам плоди копітної роботи американських статистиків — дані попередніх підрахунків за 1977 рік — під гучним заголовком: «Ми — країна мільйонних рекордів!»

Чого тут тільки немає! І скільки в Сполучених Штатах легкових автомобілів, і скільки бензозаправних станцій, і скільки в країні телевізорів і радіоприймачів, і скільки американців скористалося послугами авіаційних компаній... І все — в мільйонах, у мільйонах. Не беремося судити, хто

винен — чи то всезнаючі американські статистики де-що випустили з уваги, чи то в редакції «Нью-Йорк таймс» де-що розцінили як не варте уваги, але ця, відображена у цифрах, картина має вигляд незавершеної. Тому дозволимо собі доповнити надруковане зведення деякими, на наш погляд, вельми красномовними цифрами.

От, скажімо, у Сполучених Штатах налічується нині понад 10 мільйонів безробітних. Або інші цифри: 14 мільйонів американських сімей живуть у напівзруйнованих і зовсім непридатних для проживання будинках, а заробітки близько 20 мільйонів сімей нижчі найскромнішого прожиткового мінімуму. Чи ще одна цікава цифра: в Сполучених Штатах налічується 24 мільйони неписьменних. Не можна обминути й такої красномовної цифри: щороку в країні вчиняється до 10 мільйонів злочинів, це кожні 3 секунди — злочин!

Статистика, як відомо, тільки тоді варта уваги, коли вона точна і вичерпна.

РЕЙВАХ НА ГОРБКУ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

I
У далекім Вашингтоні-граді
Є горбок, а на горбку отім
Височить при повному параді
Капітолій, конгресовий дім.
Нам було б до цього й діла мало,
Та дійшли чутки, що саме там
Знявся (що не дуже й здивувало)
Гвалт і лемент, гам і тарарам.
Як і ви, як виховані люди,
Я живу з пристойністю в ладу:
Не питавши, пхати носа всюди —
Не ведеться в нашому роду.
Та забагло, страх забагло знати
(Каюся: маю слабкість ще й таку):
Що ж могло той рейвах дикий зняти
На Капітолійському горбку?

II
Гей, гуде, шумує Капітолій;
Тріскотять слова, слова...
Все — про людські, про народні долі,
А точніше — про людські права.
І така турбота в кожному слові
Й співчуття, що — істинно речу! —
На Капітолійському горбкові
Докотилось діло до плачу!..
Он грозою прогрімів оратор,
То — сльозу, дивись, пустить ладен...
(Висякався жалісно сенатор
І зашморгав носом конгресмен).

А оратор чеше — просто диво!
Мов у серце штрикає ножем!
(Конгресмен сякається тужливо,
А сенатор — схлипує уже).

Знову, інший, тьохкає натхненно,
І за душу знов бере отак,
Що сенатор (разом з конгресменом!)
Ревме плаче у гіркий кулак...
«Що ж, — гадаю сам собі несміло, —
При такому запалі,

мабуть,
Може в них і вигоріти діло:
Лад у власній хаті наведуть.

Бо стосовно отієї хати,
То, їй-богу, як отой казав,
Є до чого рук там докладати:
І свобод не рясно-бо, і прав...»

III
Та — стривай! Про що вони
глаголять?!
Гей, дива таки ж на світі є! —
Це ж — «нешасна України доля»
Ім спокійно спати не дає!

Тільки в тому, значить, їх бідався?
А свої порядки — до смаку?!
Через нас, виходить, рейвах знявся
На Капітолійському горбку?!

Бачите, чим мізки собі сушать
В стороні заморській?! Ну й діла-а!..
Де той Рим, де Крим, а де та груша,
Що в попа, як знаємо, була?!

IV
Та коли, казавши справедливо,
На це диво глянути без шор,
То виходить, що воно й не диво,
А що зовсім інший колінокор!

Не потрібно й голови ламати:
Все іде за планом, без чудес —
Темних сил підступні дипломати
Мають свій на оці інтерес:

Тому й звабно-лагідно шепочуть
Чи гримлять, віщуючи грозу,
Чи пускають, змішану із жовччю,
Щиру... крокодилячу сльозу.

А для чого рейвах той і сльози,
Той спектакль на світовім кону?..

Тут ми перескочимо до прози,
Зробимо приміточку одну.

ДМ. МОЛЯКЕВИЧ.

ПРИМІТКА

Дійсно, нещодавно на Капітолійському пагорбі у Вашингтоні, де знаходиться штаб-квартира американського Конгресу, відбувся такий «спектакль». Постановлений він був на замовлення українських буржуазних націоналістів, котрі знайшли собі схрони за океаном. Основна сюжетна лінія цього несамовитого конгресового «спектаклю»: «О боже мій милий, чому Україна вже шістдесят років Радянська, соціалістична!» Ім, бачте, до різачки в печінці хочеться, щоб Україна була Україною капіталістичною, Україною монополій, Україною гніту й експлуатації.

Як відомо, на Капітолійському пагорбі не можуть поскаржитися на те, що серед конгресменів мало лютих антирадянщиків, отож «спектакль» той дійсно нагадував відомий відьомський шабаш на Лисій горі. Був там і гам, і тарарам, тільки там крокодилячі сльози, були погрози, були й заклики до «визвольного походу». Конгресмен Данієл Флад, наприклад, котрому,

очевидячки, не дають спати лаври славнозвісного Мальбрука, істерично кричав із трибуни конгресу: «...Під оглядом наших власних традицій і нашої власної стратегії, Україна повинна бути головним об'єктом нашого зацікавлення...»

Годилося б спитати в такій ситуації: чого ви сунете свого довгого носа до чужого преса? Але це було б даремне запитання, — коли в них така вже традиція і така стратегія.

Ну, що ж — лицедійствуйте, панове Флади, розмахуйте кулаками, шалійте, бийтеся в антирадянській істеричці, — нам від того не холодно й не жарко. Для нас такі «спектаклі» не новина. Шістдесят років вони вже не сходять з капіталістичного кону. Лишень слід таки пам'ятати, містери хороші, чим скінчилася воювничча одиссея того ж таки Мальбрука!

Бемкають...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Побігли хлоп'ята до копанки, назбирали ряски для маленьких каченят. Хай смакують.

А бабуся за те дозволила хлопцям взяти блискучі ночви.

— Зробимо велике-велике море,— сказав Тимко братові.

— Еге ж, — погодився Мишко.

— І пустимо свої ескадри.

Наносили брати у ночви води по самі вінця. Заходилися майструвати кораблики. Візьмуть тріску, приладнають вітрильце, а на кормі та спереду поставлять гармати з пластиліну, — грізний ес-

КАЧИНА ЕСКАДРА

мінець виходить. А довкруг нього плавають білосніжні красені-пароплави з паперу.

Захопилися хлоп'ята своєю грою. Коли це нагодилась бабуся.

— Полийте, любі, квіти біля хати. Бачите, вони навіть голівки похиляли від спеки.

Замахали брати руками.

— Зачекайте, бабуся. Наші ескадри вступили в бій. Ось тільки хтось із нас переможе, тоді й поллємо квіти.

— А ви погодьтесь на перемир'я,— запропонувала бабуся.

Погодилися хлоп'ята. А коли повернулись до своїх ескадр, то так і застигли, ошелешені.

У ночвах гордо плавала стара качка з каченятами, а під ними, на дні, лежали паперові кораблики.

Перезирнулись брати і весело сказали:

— А сильнішою виявилась качина ескадра.

Володимир СЕНЦОВСЬКИЙ.

ВІН, ВОНА, ВОНО

Третьокласниця Іринка П'ятирічну вчить Галинку, Кажє:

— Знати мусиш ти, Як у слові рід знайти. Значить так: коли у слові На кінці почуєш «О», Пам'ятай, що в нашій мові Це середній рід — «воно». От, наприклад: шило, мило, Молоко, ситро, вікно. Кажє Галя:

— Зрозуміло. Там, де «О», там і «воно». — Коли літера остання «А» чи «Я», — казати слід Без єдиного вагання: Це — «вона», жіночий рід. Знову приклади послухай: Мама, баба, киця, муха,

Булка, ложка, чашка, ляля. — Зрозуміло, — каже Галя. — Є ще «він» — рід чоловічий. Знай, що в ньому всі слова Завели свій власний звичай, І немає в них закінчень Ані «О», ні «Я», ні «А». Ось і приклади: годинник, М'ячик, песик, двір, ведмідь. Всі ці правила, Галинко, Треба добре розуміть. Іра добре пояснила, Тільки трохи невпопад: Галя враз перехрестила Всі роди на власний лад.

От іде кінокартина. В Галі личко розцвіло: — Іро, Іро, Буратіно! До дітей в театр прийшло!

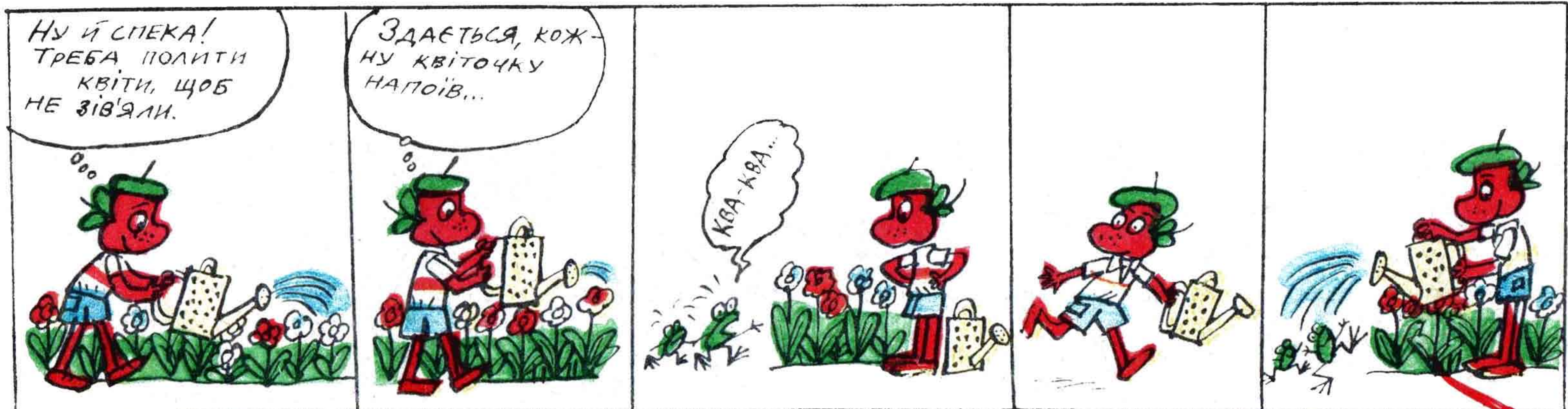
Засміявся Галин дід: — Ось тобі й середній рід. Чи не правда, Галю, — «він» Був би, мабуть, Буратін?

Кажє Галя: «сіль солоний», «Плаття довга», «ніч великий». — Галю Ірині закони Збили зовсім спантелику. Все поплутала сестриця: Не її у тім вина. Іра гримає і злиться. Як все виправить — не зна.

Все це вийшло ненавмисне, Але рада є на те: Стануть всі слова на місце, Хай лиш Галя підросте.

Роза ЮЗВА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Операція

ППС

(ЗОВСІМ НЕ ДЕТЕКТИВ)

Під обідню пору, коли й черговий конюх кудись помчав виконувати спецнаряд, бригадир Василь Гичка лишився наодинці з невеселими думками і важкою головою. Він зачинився в кабінеті і заходився наповнювати його тютюновим димом. Згодом кинув недопалок і підняв телефонну трубку.

— Ферма? Копитенко? Це я, Гичка. Іване, до тебе заїздив Охріменко? Не було ще? Ну, чекай. Гм... Операція «ППС». Зрозумів?

— Зрозумів!

— То покеруй там. Ага... потрусить і сепараторний пункт, а то він у тебе, як автономна коаліція.

— Зрозуміло. Які подальші вказівки?

— Коли Охріменко зробить свою справу, повідомить.

Кинувши трубку, Гичка підпер голову кулаками і став бездумно водити очима за мухою, що шпацирувала по засмальцьованій книзі нарядів. Згодом клята муха почала збільшуватись, а коли виросла до розмірів горобця, стала двоїтись, троїтись і нарешті розпливлась у велику сіру пляму... Розбудив Гичку телефон.

— Доповідаю, шеф, — горланив у трубку Іван Копитенко, — Охріменко щойно відбув і прямує далі своїм маршрутом. Що далі?

— Будь на місці. За тобою заїдуть.

Скоро Гичка знову вийшов на зв'язок.

— Ал-ло-о-о! Свиноферма? Здоров, Яшо. Охріменко ще не... перевіряв твого об'єкту? Уже? Ну, і як? Скільки виявили?

— Сорок шість, Василю.

— Ого! Добре стараетесь. Давно поїхав Охріменко?

— Хвилин п'ять. Взяв курс на ППС...

— Тоді слухай команду. Запрягай свого Гривастого, заїдь на ферму, прихвати там Івана Копитенка і прямим сполученням до мене.

Настрій у Гички покращав.

«Що то телефонізація, — усміх-

нувся вперше за сьогодні, — сиджу на місці і слідкую за кожним кроком Охріменка. Скоро й гості будуть».

І ті не забарилися. Спочатку прибули на однокінній бричці Іван Копитенко та завідуючий свинофермою Яків Патериця. Майже слідом прикотив парою вгодованих, так званих виїзних жеребців черговий конюх Пилип Охріменко. З професійною вправністю і швидкістю розпріг коні і вніс до кабінету чималеньку важку сумку. Мовчки дістав із неї дві пляшки «Екстри», ковбасу, хліб, сир.

— Оце все, — вдарив долонею об долоню, — до копійчки.

— А на похмілля собі не приховавав? — примружив око Василь Гичка.

— Можете перевірити. Тут ми нарахували вісімнадцять штук, на Копитенкової фермі — тридцять чотирьох...

— Кинь звітувати, — відмахнувся Гичка, — я жартую. Молодець! Оперативно працюєш. Наливай, Іване, йому першому.

— Хі-хі-хі-ха-а... Здорово придумали, — засміявся Яків Патериця, краючи хліб, — спробуй догадатись. У

мене ж дома телефон паралельний із фермівським. Ну, жінка ненароком якось і підслухала. Питає: «Що це в вас за пепеєс?» Я швидко змикитив і кажу: «Переоблік поголів'я свиней». Повірила. Каже: «Я думала, що ви в Тимура і його команду граєте?» Сміхота та й годі!

— На кутні буде тобі сміхота, як дізнається жінка, що ППС не що інше, як пункт приймання склотари, — і Охріменко підняв гранчака. — Будьмо! За вдалу операцію! За оперативність!

Григорій ШИЯН.

Дніпропетровська область.

ПОМІРКОВАНИЙ І ШАЛЕНИЙ

БАЙКА

Зустрілись двоє:

— Як діла? Угору йдуть?
Еге, дивлюся, ти гульнув добраче.

Шалений втер лице червоне, аж гаряче:

— Що там гульнув! Не в цьому суть.

Тобі дурнички все та смішки.

Капуть нам скоро! Кришна!

Мені, тобі — Європі всій:

В них танки, літаки наготові в бій!

Ось-ось десанту їди! Звідтіль, зі Сходу.

Ось-ось ота фатальна мить —

Усе тріщить, вогнем горить!..

А Перший: — Воду пий, чистеньку воду.

Хай Бог боронить щось міцніше пий.

— Смієшся? А читав...

— Ще ні. Але бува, бува.

Оце звідтіль, з Союзу, днів тому за два

Три дівчини — звичайні три дівчини! —

Десантували у сусідньому краю.

Так уяви собі — хай згину, де стою! —

Вони вже полонили півкраїни.

— Водневу мають?!

— Дужче в сто разів:

Бандури в них дзвінкоголосі,

Усмішки чарівні і солов'їний спів —

В серцях дзвенить і досі.

Скрізь їм гунають «біс», їм плещуть

у долоні.

Шалений аж скипів:

— Так то ж були вони, розвідниці червоні!

А ти радієш, як цукерці карапуз.

Приспати, обдурити хоче нас Союз!

Не знаєш їхньої природи?

Сьогодні шлють пісні, якісь бандури,

А завтра — жди атак!

Читав, он у газеті пишуть?..

Сміється Поміркований: — Це завжди так:

Тоді й святі чортами дишуть,

Як в голові не йде на лад —

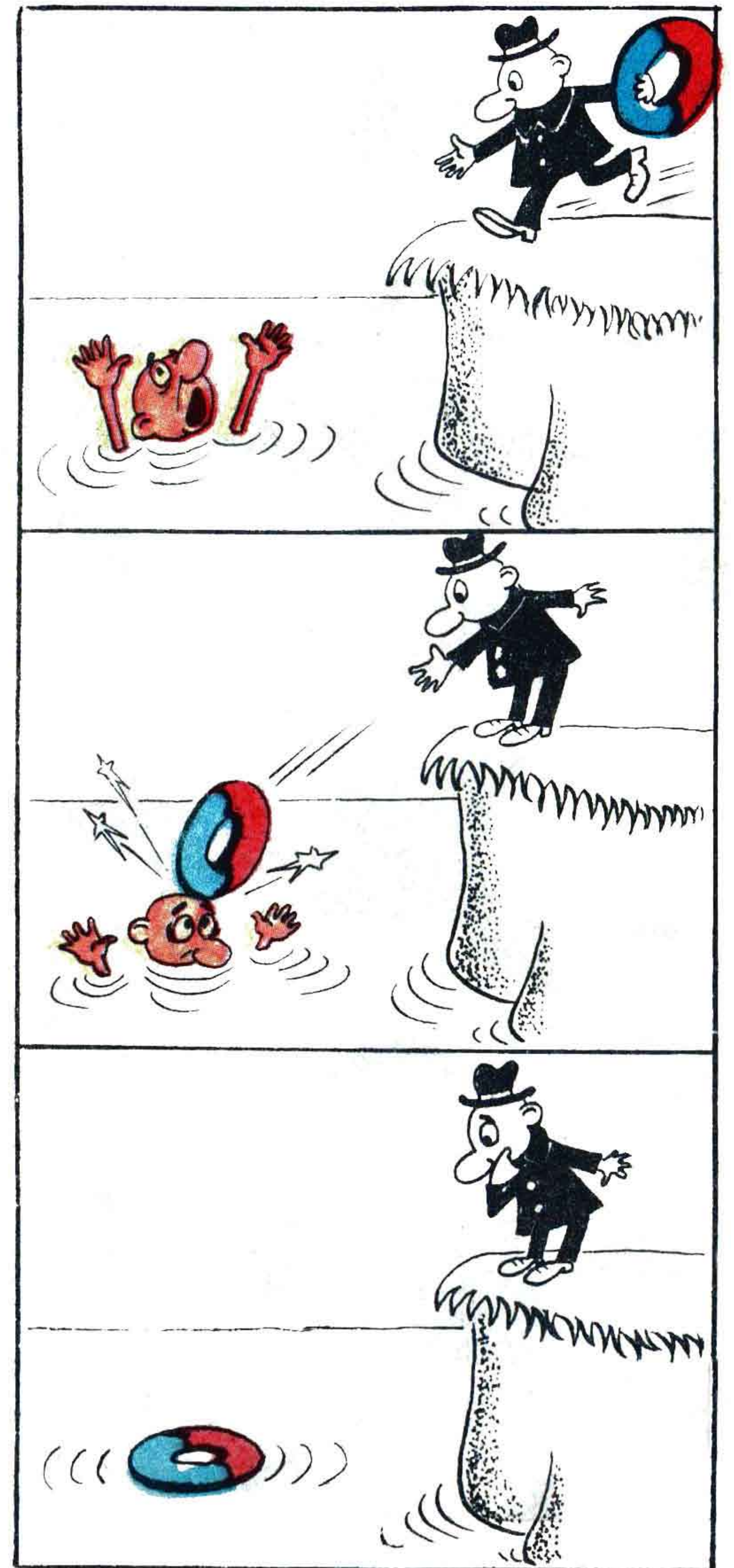
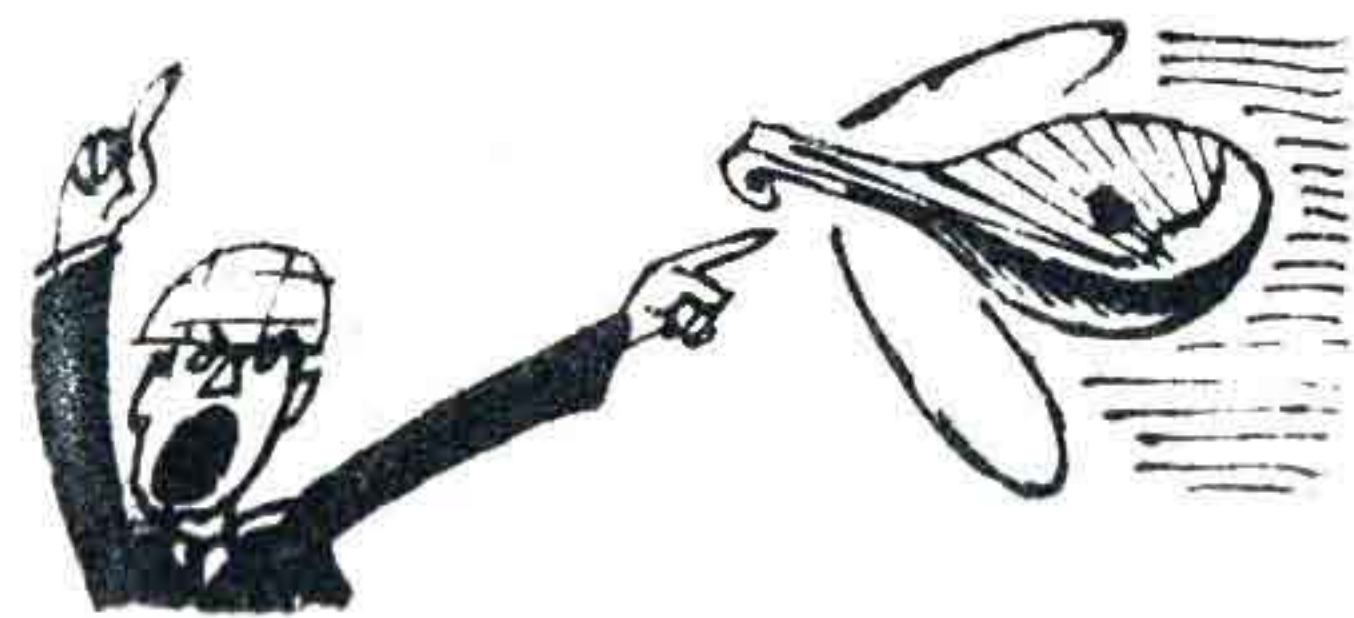
Джмелі гудуть чи дурману п'янучий чад.

* * *

Що додаси по цьому слові?

Це сміх. Біда, як правлять десь НАТОголові.

Петро СЛІПЧУК.

Без слів.

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

● Дружба для декого відіграє таку ж роль, як добровільне страхування на всякий випадок.

● У брехні пам'ять коротка: поки вимовить друге слово, то перше вже забулося.

● Розумне слово спокійне, а дурне крикливе.

● Для кого моральний кодекс далеко, то карний по сусідству.

О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

* * *

● Якщо вже за північ, а гість і не дивиться на годинник, покажіть йому календар.

● Не бійтесь ніяких труднощів. Сміливо крокуйте в обхід.

Л. КІММЕЛЬФЕЛЬД.

* * *

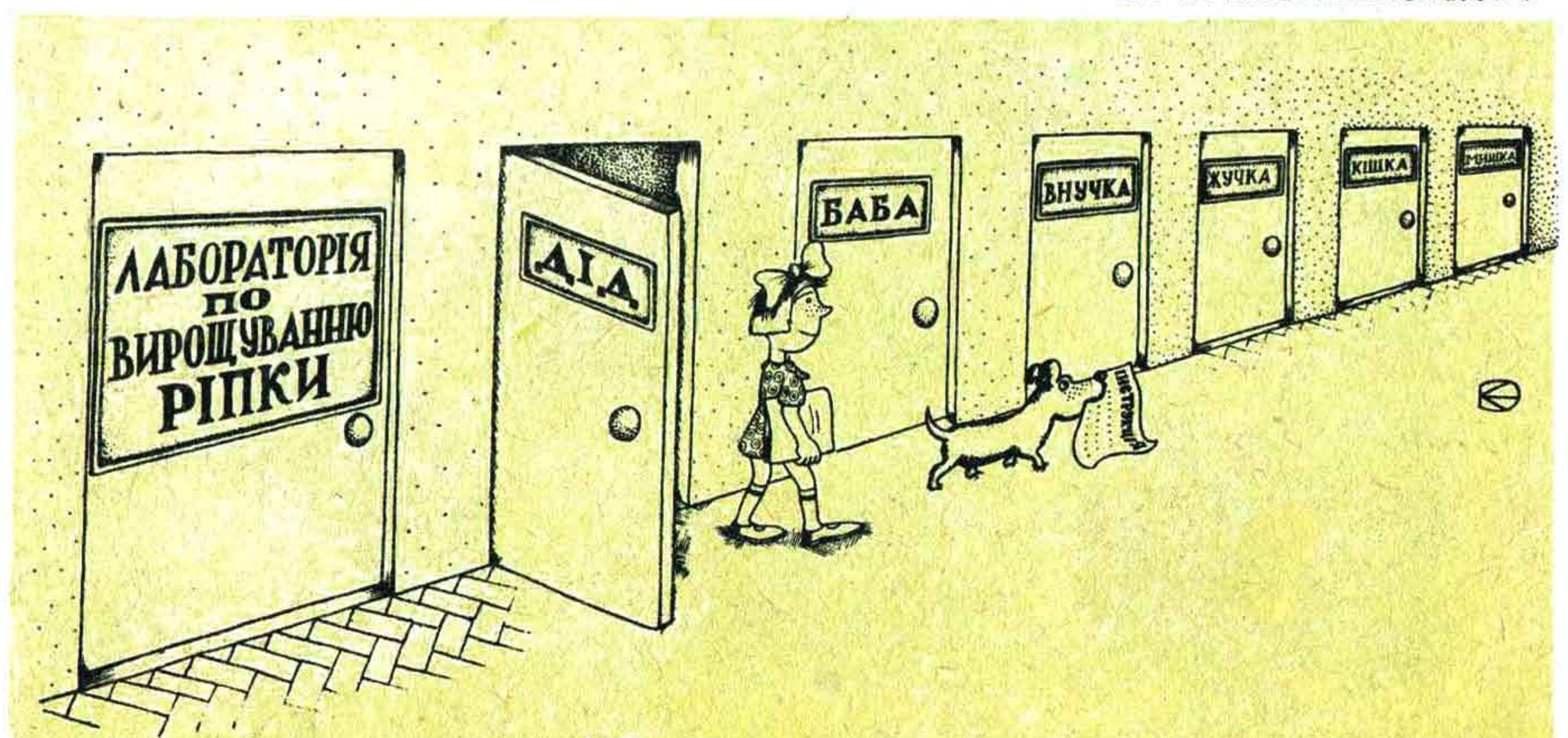
● У нього грошей кури не клювали — не було ні грошей, ні курей.

● Пізнай самого себе. Пізнав і перелякався.

● На людях була принцесою, вдома — Попелюшкою.

Неля КАСЯНЧУК.

м. Бориспіль.

Без слів.

МЕТАМОРФОЗА

Важкий рюкзак, — я схожий на коня,
Сперезаного вогною шлеєю,
Земля пласка в прозорім світлі дня,
І хоч не вір — що кругла — Галілею.
Станіслав СТРИЖЕНЮК.
Із збірки «На семи вітрах».

Пекли вудила сумнівів: «Невже?»
Тепер змирився: так, а чи інакше,
Щось все одно з нутра мого ірже,
Щось у мені з'явилося коняче.

Тепер не в путах рим,
а в путах шлей.
І не в напрузі творчій,
а в попрузі.
І що б там не доводив Галілей,
Земля пласка, як пасовище в лузі.

Тепер крешу я вірші копитом.
Жую овес — поезії основу.
Бува, спереже критик батогом —
І на семи вітрах лечу я знову.

А, поміж тим,
З-під гриви, звідтіля
Ледь визрівас віра в ту хвилину,
Коли скажу я: «Крутиться Земля!» —
І стану знову
Схожий на людину!
Анатолій БОРТНЯК.
м. Вінниця.

Друже перче!

Ми відкриємо тобі спосіб, як перетворити звичайний пісок на золотий. Ні, не подумай, що ми алхіміки. Ми — водії вантажних автомашин, а спосіб цей придумали керівники пересувної механізованої колони міста Приморська. Це вони загадали нам возити пісок із Запоріжжя в Приморськ, за 192 кілометри. Певна річ, після такої подорожі в кузові автомобіля він за своєю вартістю починає прирівнюватися до золотого, на відміну від звичайного, якого на онолицях Приморська — хоч гать гати.

А керівники тресту «Мелітопольсьільбуд» пішли ще далі. Вони заповзялися перетворювати на золотий звичайнісінький собі шлак. Для цього занарядили нас возити той шлак машинами на відстань 140 кілометрів із Запоріжжя до села Обільного Мелітопольського району, хоч за 20 кілометрів від Обільного є залізнична станція.

Так що, як бачиш, Перче, перетворювати звичайні матеріали на золоті декому з відповідальних осіб дуже легко. Особливо — за державний рахунок.

А. МЕЧТАНОВ,
В. ОСТРОВСЬКИЙ,
водії Бердичівської спеціалізованої автобази № 2.

Нам не раз доводилося читати, що механізація — велика сила. Знаємо, скількох землекопів замінює один екскаватор і скількох коней — електровоз. Але все це не те. Нам би в одному перекопатися: скількох вантажників замінюють транспортери, встановлені на Рахівській реалбазі обласного управління хлібопродуктів. Проте зробити це нелегко, бо треба підбити на експеримент директора бази Г. П. Медвідь, а на умовляння вона не піддається.

Я десять років працюю водієм Велинобичківського хлібокомбінату, перевозку з реалбазі на комбінат борошно. Увесь цей час спостерігаю, як наші вантажники, наштовхуючись на нерухомі транспортери, тягають півцентнерні лантухи з борошном. Можна, звичайно, натиснути кнопку, і вони самі попливуть по стрічці на грузовик, устигай тільки їх підкладати. Але, кажуть, Г. П. Медвідь гаряче вболіває за економію електроенергії і збереження механізмів, а тому ні на що тиснути не дозволяє.

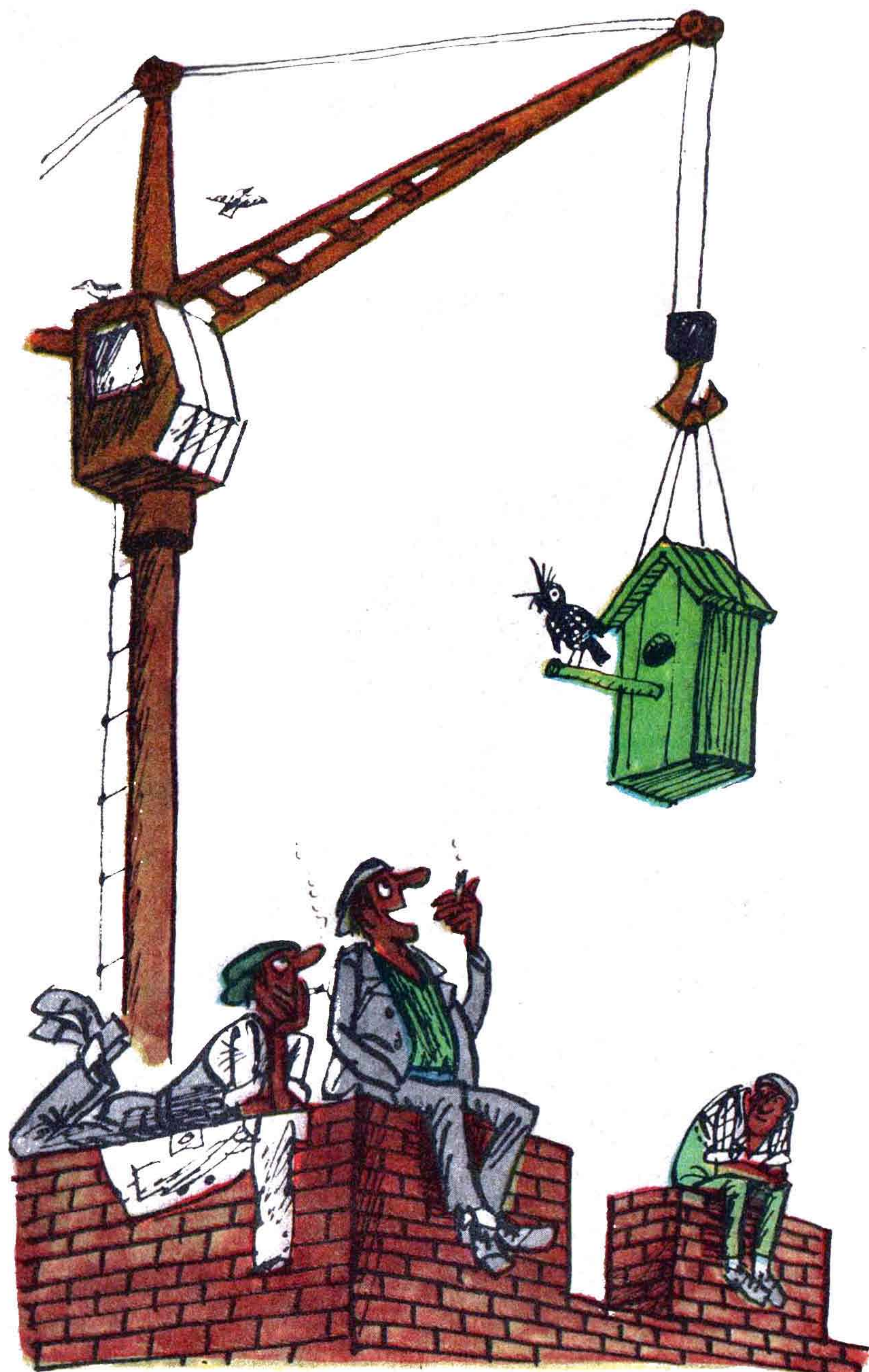
От і знаємо ми про переваги механізації лише з чуток.

Закарпатська область.

П. КРІС.

Ще часто трапляються випадки простоїв механізмів та устаткування.
(3 листів до редакції.)

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Все-таки недаремно простоює...

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Доярки мають велику кількість браку, який треба вибранувувати, а на їх місце поставити нетелів».
(3 акту).

Надіслав А. ТКАЧЕНКО.

«Тих громадян, що не хочуть продавати свого молока, на пасовисько пускати не будем».
(3 протоколу зборів).

Надіслав Б. КОСЬМІЯ.

«В огнетушителю знаходиться дві щолочні свойства сильно діюча сі-

ро-бурна кислота. Огнетушителем не дозволяється тушити електротон лише в тому випадку коли буде виключена повністю лінія. Огнетушителем можна тушити дерев'яні матеріали, жидкості можна приміняти і на газ. Не дозволяється тушити карбіти і спирт. Огнетушитель робить 42—46 секунд.

Огнетушитель скорочено ОХП—10 що означає: огнетушитель хімічеської піни має 10 л».

(3 оголошення в готелі).

Надіслав Л. РАКОВЕЦЬКИЙ.

НАРОДНІ УСМІШКИ

НЕ ПЕРЕХИТРИВ

За академічну заборгованість студента позбавили стипендії. Хитруючи, він пише листа батькові: «Перевіся з філологічного факультету на факультет журналістики. Тож терміново висилайте гроші на друкарську машинку».

Батько, знаючи нещирість свого сина, відповідає йому: «Листа, в якому ти прохаєш мене вислати гроші для придбання друкарської машинки, одержав. Моя батьківська порада — на фізичний факультет не переходь, бо й на циклофазотрон коштів немає».

Надіслав М. ВРАЙКО.

с. Бірки
Олександрівського району
Кіровоградської області.

УЧНІ БОГА

Колись суворий піп Мефодій, вчитель закону божого, питає учня:

— Снажи, Зуєнко, кого бог вважав своїми кращими учнями?

Зуєнко з переляку випалив:
— Круглих відмінників, святий отче!
— Круглих дурнів, як оце ти!
— вигукнув у гніві піп.

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.
Дворічанський район
Харківської області.

ДОПИТАВСЯ

Чоловік повернувся із довготривалого відрадження:
— Ти дуже сумувала за мною?

— А ти як гадаєш?
— Чого ж найбільше тобі не вистачало?

— Він ще питає! — образилася дружина. — Ти ж не залишив ні грошей, ні доручення на твою зарплату.

Надіслав Г. МОЛОДЦОВ.

м. Волзький
Волгоградської області.

ЯКБИ ВИ ЗНАЛИ...

Лікар-невропатолог після обстеження запитує пацієнта:

— Ви, мабуть, курите?

— Курю.

— І багато?

— Та чимало.

— То вам необхідно кинути курити, саме через це у вас така розхитана нервова система.

— Ой! Якби ви знали, лікарю, як я нервую саме тоді, коли немає чого курити.

Надіслав Ю. СУПРУН.

м. Харків.

ДОМОВИЛИСЬ

Зустрілися біля крамниці приятелі.

— То, може, чвертну візьмемо? — запитує один.

— Та що ти, друже, така спелка, пиліюна на вулиці, що й дихати важко, а ти таке пропонуєш!

— Та ми зайдемо в садок та в затінку під грушею...

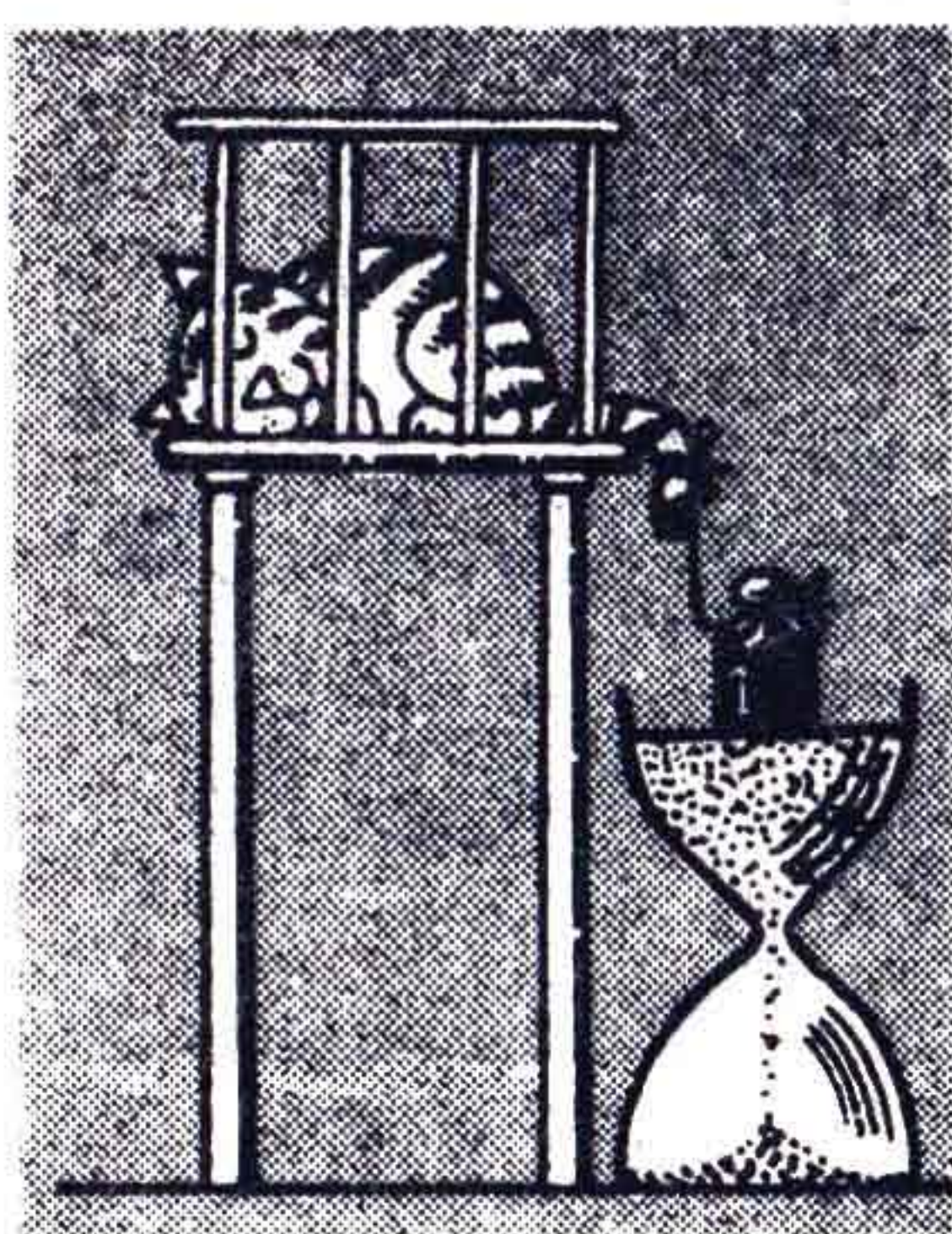
— Тоді бери півлітру!

Надіслав В. СОЛОМАХА.

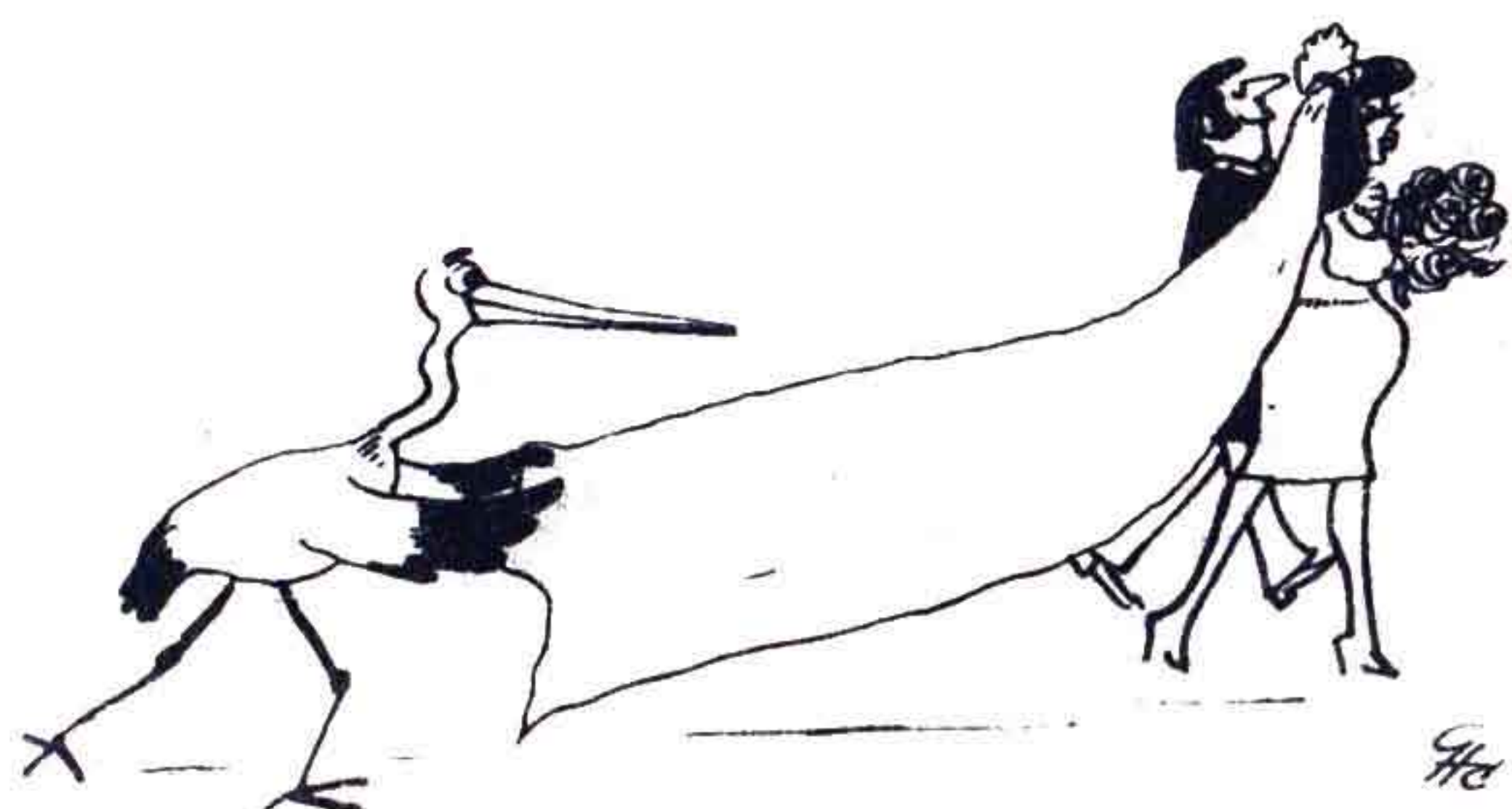
м. Носівка
Чернігівської області.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «ДИКОБРАЗ» — Прага, «СТИРШЕЛ» — Софія, «ІСІ ПАРІ» — Париж, «УРЗІКА» — Бухарест, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «ПАРДОН» — Франкфурт-на-Майні.

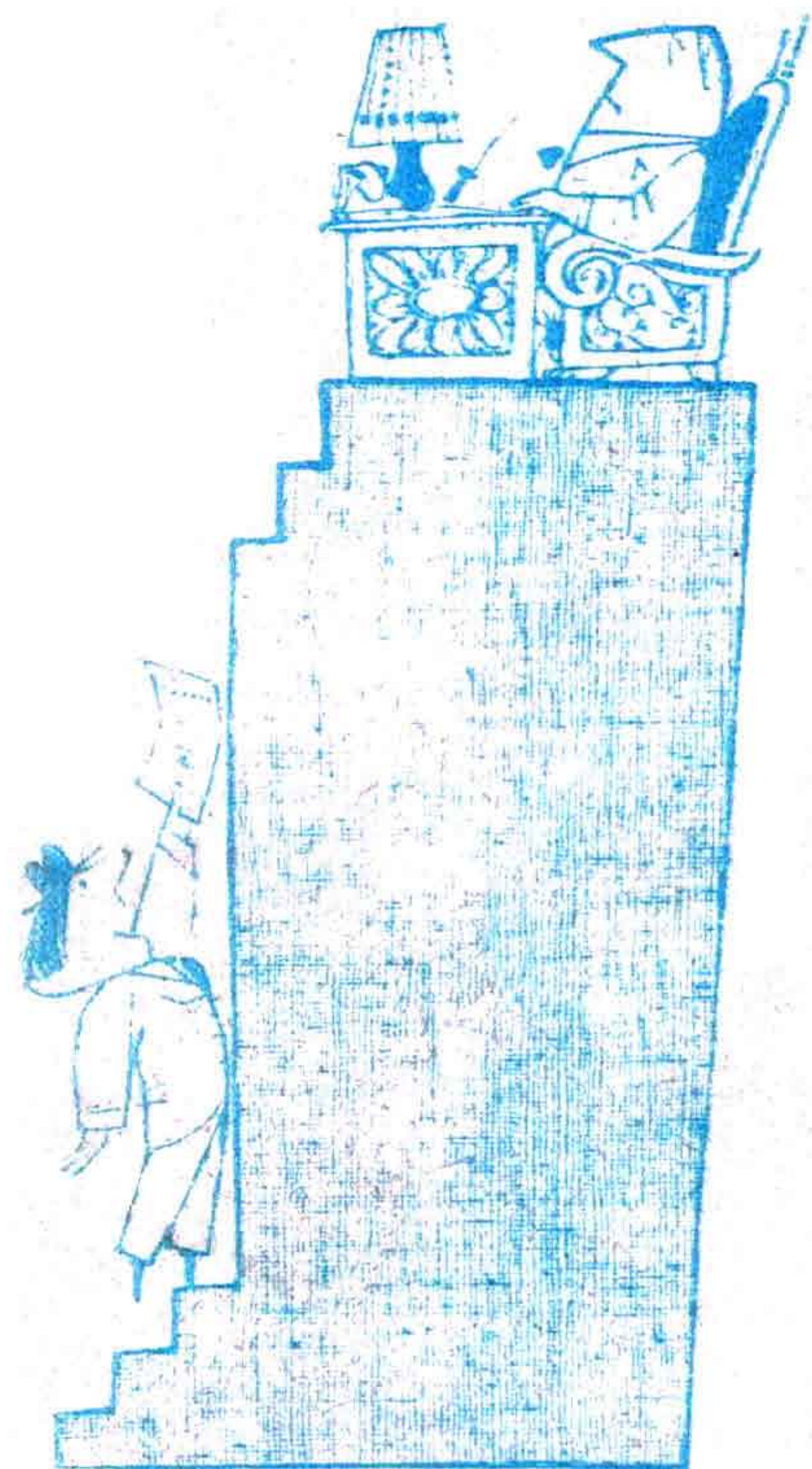
Будильник.

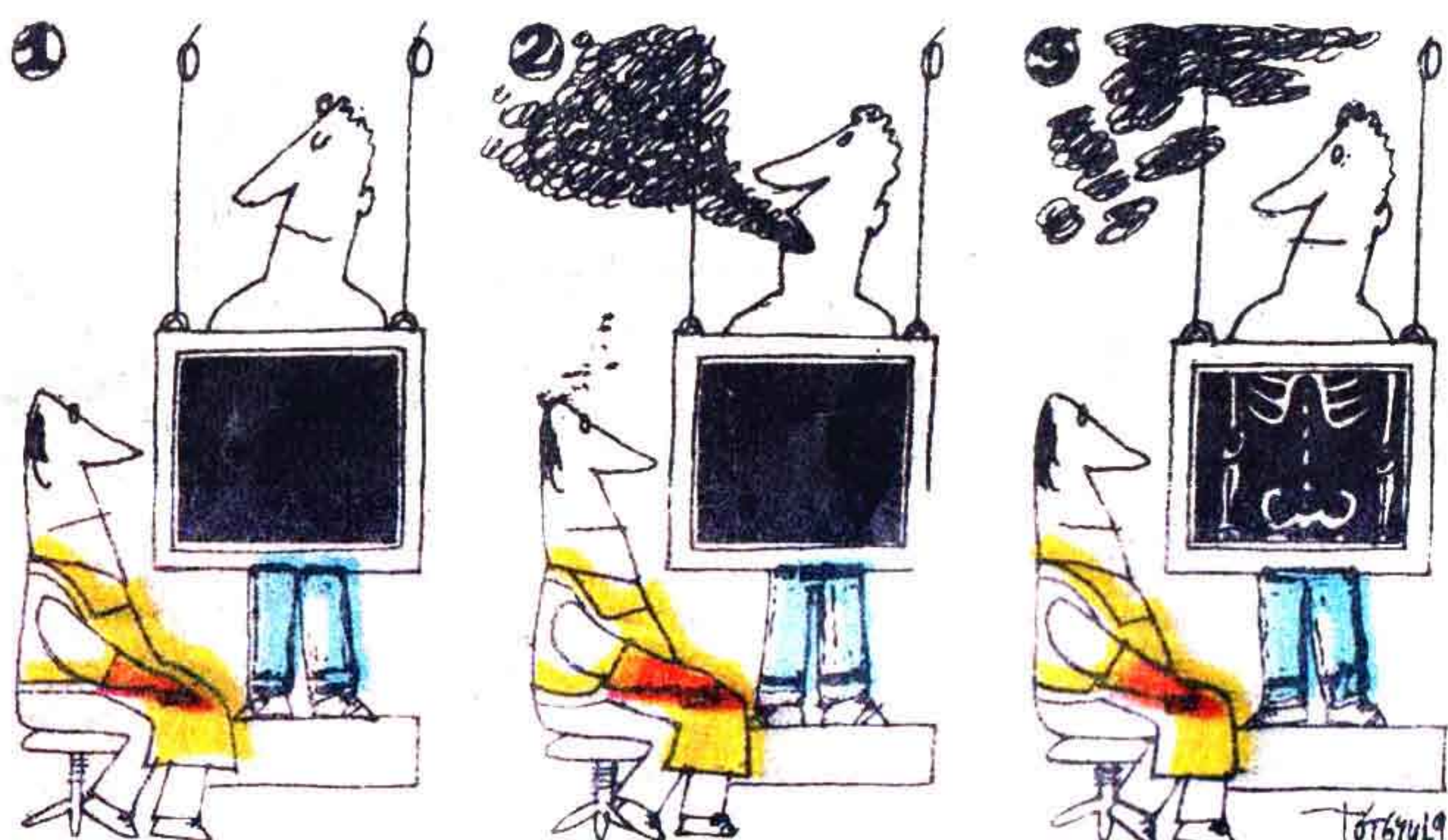
Без слів.

— Хто небудь із вас не хоче продати машину?

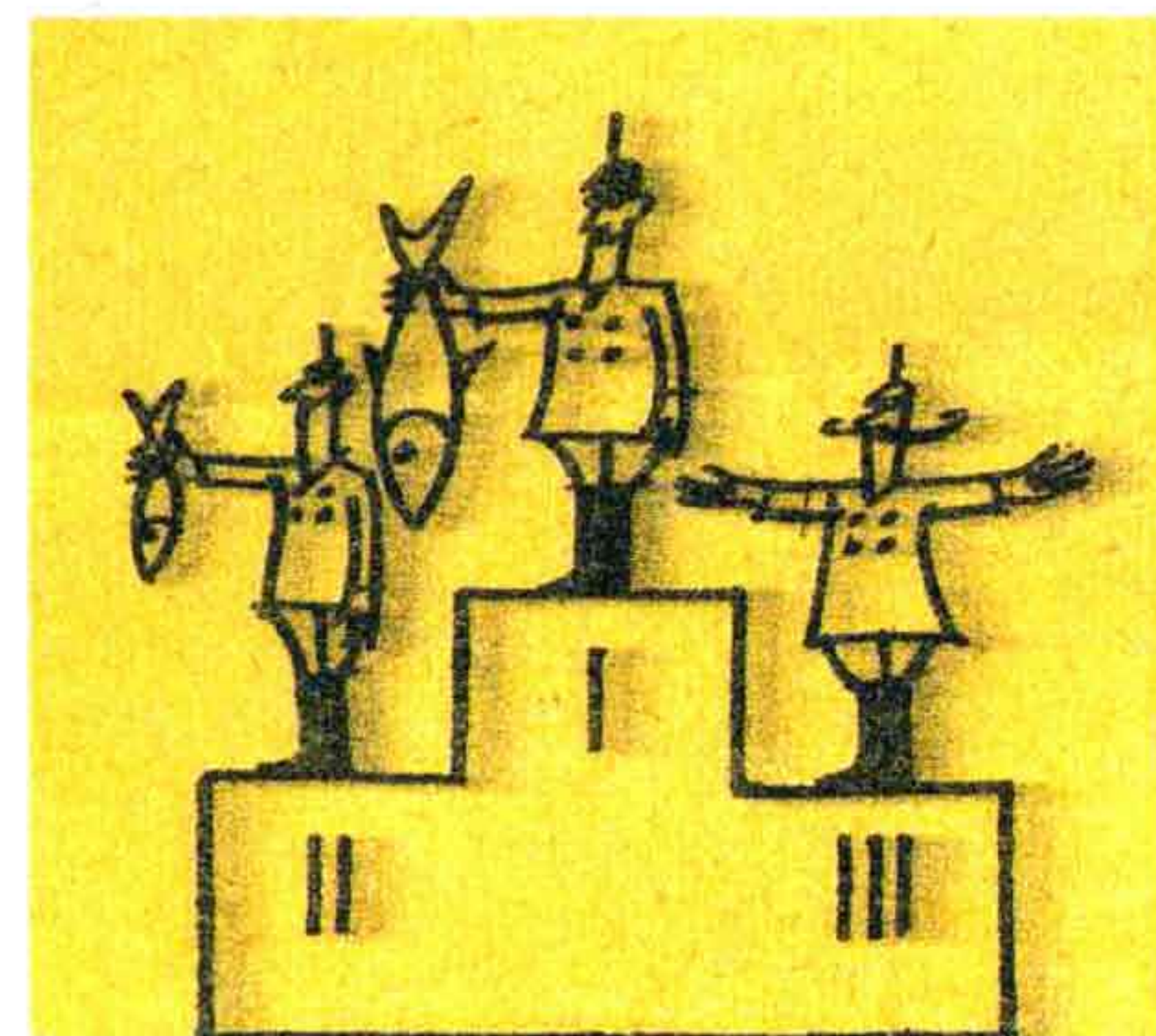
Без слів.

— Видихніть!

Без слів.

Без слів.

★ Жителі села Рогинці (Роменський район) посаржилися Перцеві на те, що в їхньому селі уже кілька місяців не працює перукарня.

Заступник начальника Сумського обласного управління побутового обслуговування населення тов. Л. А. Варченко повідомив редакції, що такий факт дійсно мав місце. Нині приміщення перукарні відремонтовано, і вона почала свою роботу.

★ Про те, що завідувачий магазином Опанасенко Л. А. (колгосп ім. Комінтерну Іванківського району) не відповідає своєму призначенню, писалося у листі колгоспників.

Як повідомив керуючий оптової торгової контори Київської облспоживспілки тов. К. І. Перченко, факти, наведені у листі, підтвердились. За безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків Опанасенка Л. А. з роботи знято. За незадовільний контроль за роботою магазину заступнику голови правління Іванківського ССТ Гембаровському Б. В. оголошено догану.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Бригадир тракторної бригади колгоспу ім. Мічуріна (Менський район) Боюн П. М. мав необережність здати в ремонт свого годинника на Чернігівський завод «Ремпобуттехніка». Там йому чотири місяці обіцяли годинника відремонтувати, але зрештою заявили, що годинника загубили. І розмовляти більше не захотіли.

Про отакій сервіс потерпів і написав у листі до редакції.

Головний інженер Чернігівського обласного управління побутового обслуговування населення тов. М. С. Кошик сповістив редакції, що при перевірці факти підтвердились. За тяганину при ремонті годинника та обман замовника годинниковому майстрові Сичову В. Е. оголошено догану. Вартість

загубленого годинника стягнуто з нього і повернуто Боюну П. М.

★ В одному з листів Перця повідомлялося про те, що завідувач дитсадком Першотравневого заводу «Електрофарфор» (Житомирщина) Козюк В. П. зловживає своїм службовим становищем.

Прокурор Баранівського району тов. Л. Н. Співак повідомив редакції, що при перевірці факти підтвердились. Козюк В. П. з посади завідувача дитсадку знято.

★ У № 23 журналу за минулий рік, у розділі «Клуб губителів природи» писалося про те, що Вовчанський асфальтовий завод (Харківщина) своїм димом нещадно заклопчує повітря.

На цей виступ Перця голова виконкому Вовчанської райради тов. В. І. Коптев повідомив, що нині асфальтовий завод свою роботу припинив і вже ведеться демонтаж його обладнання.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар),
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 9 (1027)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 3. IV. 1978 р. Підписано до друку 19. IV. 1978 р. БФ 12947. Папір 70×108¹/₂. Фіз. друк. арк. 2. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 01798. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: **PEREC-UA**

«Середній» американець.